

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik - Lučko

„U Boga se uzdaj, jer opet ću ga slaviti, spasenje svoje, Boga svog!” (Ps 42,6b)

U ovom broju: Ususret župnom blagdanu | Aktualnosti iz života župe | Bogatstvo župnog pastorala | Život jučer, danas i sutra | Živi i djeluj socijalno | Dodir malenih ruku | Glazba kao zvonka radost | Olovka u ruci Crkve | Tragovi u prolazu | Meditativni kutak

SADRŽAJ

- 1 Riječ odgovornog urednika
- 3 Don Bosco i kočijaš
- 5 Krist je jedini liječnik i lijek
- 6 Priprema za proslavu dana župnog zaštitnika
sv. Ivana Nepomuka
- 7 Biti tvoj
- 8 Cigla po cigla gradi crkvu
- 9 Postavljanje i blagoslov novog raspela u
Ježdovcu
- 10 Obnova svetojhraništa u našoj crkvi
- 11 Staro zvono u novom ruhu
- 12 Prvopričesnički vjenčai u duhu čistoće
- 13 Kad se male ruke slože...
- 14 Nastavak izgradnje župnog pastoralnog centra
- 15 Hodajući za križem...
- 16 Križni put za djecu vrtičke dobi i njihove
roditelje
- 17 Događanja za mlade u Hrvatskome Leskovcu
- 18 Srce u kojemu stanuješ Ti
- 19 Mladi Karmela BSI na pastoralno-katehetskom
kolokviju za svećenike
- 20 Križni put za mlade „s Karmela na Golgotu“
- 21 „40 dana za živo!“
- 22 Pripreme za SHKM u Dubrovniku
- 23 Karmelijada Hrvatski Leskovac – geslo susreta
„Izidi!“
- 24 Cvjetna i liturgijska kreativnost u našoj crkvi
- 26 I ja sam službeni ministrant!
- 27 SHKM Dubrovnik – „Na slobodu pozvani!“
- 28 Odvažnost poziva
- 29 Razgovor s mons. Božinovićem
- 33 Prazna glava
- 35 Imati ili biti
- 36 „Šalji dalje!“ – vijesti iz Caritasa
- 37 Nezahvalni dječak
- 38 Skoro preseljenje župnog Caritasu u nove
prostorije
- 39 Ne znam... Moje viđenje stvarnosti
- 39 Tragovi u pijesku
- 40 Mjerila mojih očiju i moje duše
- 41 Dječje misli
- 44 Dječje smiješne izjave
- 45 Dan kojeg se Einstein bojao
- 46 Vokalno instrumentalni sastav „Karmel“
- 47 Klub mladih „Sijač“
- 48 Direktorij za službu i život prezbitera –
identitet prezbitera
- 50 Sanctus subito – svetac odmah!
- 52 Proglašenje pape Ivana Pavla II. svetim
- 55 Sveti papa Ivan XXIII., „Čovjek koji je
preпустиo da ga vodi Bog“
- 56 Škola po mjeri svake mlade kršćanke
- 57 Razmišljanje o nerođenima
- 58 „Dok živiš, budi živ“ - Goethe
- 59 Ovo je neka pjesma...
- 60 Župne obavijesti

Brazda

Župni list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 1000 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,

Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Marija Tomečak

Lektorica: Marija Tomečak

Članovi uredništva: Anđelka Bunić, Petar Bunić, Milan J. Desnica, Luka Drobilo, Ana Duić, Ivana Duić, Katarina Duić, Elvis Duspara, Marija Gaura, Tihana Golubić, Tihana Krajačić Bilić, Mladen Krpan, Tina Krpan, Kristina Lončar, Danijel Matešić, Vjeran Matešić, Nikola Tomečak

Suradnici: Dragica Burić, Mira Drobilo, Renata Krajina, vlč. Mijo Matošević, Janja Novinc, sestre karmelićanke BSI, Miroslav Pleše

Slikovno oblikovanje i grafička priprema: Petar Bunić

Naslovna i pozadinska fotografija: Petar Bunić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Jezdovečka 112, 10250 Lučko

RIJEČ ODGOVORNOG UREDNIKA

Dragi i poštovani župljani te vjerni čitatelji Brazde!

Veliki događaj za Katoličku Crkvu ove godine bilo je proglašenje svetim dvojice pape, Ivana XXIII. i Ivana Pavla II. To su dvojica pape koji su oduševili, ne samo nas katolike, već sve čovječanstvo, svojim djelovanjem, velikom vjerom i zauzetošću. Svaki je na svoj način bio veliko iznenađenje, dakako, u pozitivnom smislu. Papa Ivan XXIII. velik je po tome što je u svojim poznim godinama života sazvao II. Vatikanski sabor, dok je papa Ivan Pavao II. bio „Veliki hodočasnik” po čitavome katoličkom svijetu. Nama, Hrvatima katolicima, posebno je drag po tome što nas je tri puta za svoga pontifikata posjetio i što je u Marijanskom svetištu Mariji Bistrici proglasio blaženim kardinala Alojzija Stepinca.

Nakon blage zime, što smo zahvalni dragome Bogu jer se puno uštedjelo na grijanju, stiglo nam je proljeće. To je razdoblje koje nam daje više živahnosti, života i radosti. Ipak, za nas župljane župe sv. Ivana Nepomuka, proljeće, a posebno mjesec svibanj, donosi još više radosti, veselja i zanimljivosti jer slavimo našeg župnog zaštitnika i nebeskog zagovornika sv. Ivana Nepomuka.

Naš župni list Brazda svake godine izlazi uoči našeg župnog blagdana; svetkovine. Što možemo pročitati u ovom broju Brazde? Možemo pročitati, primjerice, kako se pripremiti za proslavu sv. Ivana Nepomuka, tko će nam biti dragi gost, predslavitelj misnog slavlja i propovjednik. Možemo pročitati i mnoga plodonosna djela našeg pastora, zamisliti se i nad tajnom života ili promišljanjem o Božjem pozivu. Kako u Brazdi ima puno tekstova, s pravom se nadamo da će se za svakoga od vas naći nešto lijepo, zanimljivo i korisno.

Kao vaš župnik, želim svima vama, dragi moji župljani, kao i svima vama koji ćete doći iz drugih župa, da po proslavi našeg nebeskog zaštitnika sv. Ivana Nepomuka zadobijete obilje Božjeg blagoslova i moćnu zaštitu u ovom našem zemaljskom putovanju!

Vjekoslav Pavlović, župnik

DON BOSCO I KOČIJAŠ

Preuzeto iz knjige „Exempla trahunt – Primjeri privlačne“ fra Stanka Duje Mijića

VRIJEME... PREBRZO ZA ONE KOJI SE RADUJU, A PREDUGO ZA ONE KOJI TUGUJU. IPAK, MOŽE LI VRIJEME IMATI SVOJ MIR I POSTOJANOST? MOŽE LI ONO BITI ISPUNJENO STALNOM SABRANOM PRISUTNOŠĆU, A NE POVREMENIM ZANESENIM USHITIMA RADOSTI ILI PREPLAVLJENIM OSJEĆAJEM TUGE? NJEGA DUŠE NIJE USHIT I POVREMENA ZANESE-
NOST, NEGO SVAKODNEVNI I NEPRESTANI ZADATAK U VREMENU. MOJ, TVOJ, SVAČIJI... RAZMISLI, STOGA, TKO JE SERVISER TVOJE DUŠE I KOLIKO VREMENA „POTROŠIŠ“ NA SVOJU DUŠU?

Jednoga jutra dolazi neki kočijaš po Don Bosca kako bi išao ispovjediti bolesnika. Don Bosco, spremivši sve što je potrebno za bolesnika, ušao je u kočiju. Šutnja je bila normalna, jer je nosio Presveto Otajstvo.

Ipak, nakon nekog vremena, don Bosco prekine šutnju upitavši blago kočijaša: „Gospodine, idete li vi u crkvu na svetu misu nedjeljom?“ Kočijaš, malo smeten, promuća: „Ne, velečasni, ne idem. Nemam vremena. Inače, ja sam vjernik. Znaite, ja mnogo radim i zauzet sam, a kad malo uhvatim slobodnog vremena, moje društvo se okuplja za lov, ribolov, pa se malo opustimo u gostionicama, provedelimo, zabavimo i tako nedjelja brzo prođe.“

Don Bosco nije reagirao, ostao je šuteći. Nakon nekog vremena prekine šutnju: „Gospodine kočijašu, imate izvrsnog konja.“ Kočijaš, sav ushićen reče: „Moj velečasni, da vi znate koliko ja vremena potrošim na njega već od ranog jutra. Timarim ga, češljam ga, hranim ga, igram se s njim. Ovo je vrlo plemenit konj, pametan i drag moj prijatelj.“ Nakon kratke šutnje don Bosco uzvratil: „Onda bih ja više volio biti vaš konj, nego li vaša duša!“ Kočijaš nije imao odgovora. Nema što reći. Šutnja se nastavila.

Duša ima svoju hranu. Dušu treba njegovati. Bog je uistinu jedini serviser za čovjekovu dušu.

KRIST JE JEDINI LIJEČNIK I LIJEK

Tekst: don Anđelko Kaćunko

ČITANJA: OTK 12,10-12A;
2KOR 6,4-10; IV 12,24-26

DRAGI VJERNICI I ČITATELJI
BRAZDE, DONOSIMO VAM TEKST
NAPISAN U SPOMEN NA ŽIVOT
I DJELO SV. IVANA NEPOMUKA I
S. ŽARKE, ISPRIČAN KROZ PERO
I DUH DON ANĐELKA KAĆUNKA.
NEKA NAM OVAJ TEKST BUDE PO-
TICAJ NA JOŠ VEĆE PROMIŠLJANJE
O ŽIVOTIMA OVIH DVAJU SVJEDO-
KA ŠUTNJE. ŠUTNJE KOJA NIJE
NIJEMA, VEĆ GLASNO PROGOVARA
U SVOJOJ JASNOĆI, RAZBORITOSTI,
PONIZNOSTI I POTPUNOM PRE-
DANJU BOGU.

„Braćo i sestre, danas časti-
mo dvoje mučenika: muškarca
i ženu koji su slični po onome
što je Isus proglasio najvećim,
najuzvišenijim. Tako su i s.
Žarka (Julijana), sredinom 20.
st., i sv. Ivan Nepomuk, u 14.
st., darovali svoj život za bli-
žnje, ostvarili evanđeoski ideal
i potpuno nasljedovanje Krista
koji reče da nema veće ljubavi
nego što je život svoj položiti za
svoje prijatelje (Iv 15,13). Ipak,

još nešto povezuje ove Božje
ugodnike, a to je medicina, tj.
terapija! Kako to? S. Žarka do-
ista je u bolnici njegovala bole-
snike i ranjenike, ali Nepomuk
nije bio te struke. On je dokto-
rirao crkveno i civilno pravo,
nakon toga postao svećenik pa
biskupov zamjenik, kraljev sa-

vjetnik i kraljičin ispovjednik.
Zato ga i prikazuju s prstom
na ustima. Prstom koji nije
znak predizborne šutnje, nego
simbol ispovjedne tajne! - jer
Ivan je postao žrtva ispovjed-
ne tajne. Ipak, što je zapravo
sakrament pomirenja nego li
medicina, tj. duhovna i tjelesna

terapija? Doista, svećenikov je poziv ne samo njegovanje grijehom ranjenih duša, nego je cijela njegova sakramentalna aktivnost svojevrsna psihosomatska terapija. Ipak, mi ljudi nismo ni lijek, ni liječnici, nego tek medicinska braća i sestre. Krist je jedini pravi liječnik i lijek!

Osim toga, Nepomuka i s. Žarku povezuje i nepravedna osuda te smrtna presuda. On je bačen u Vltavu, a ona strijeljana. Razlika je samo u tome što je sv. Ivan mučen u slobodi, a s. Žarka u vremenu mržnje prema Crkvi i razdoblju progona kršćana. To pak znači dvije stvari.

Prvo, nema pogodnih ili bezbrižnih vremena za kršćane - pozvani smo svjedočiti u zgodno i nezgodno vrijeme. Naša je zadaća činiti isto što su i ovi sveti ljudi činili - evanđeoski ljekovito djelovati pa i onda kad nas nepravedno optužuju (pojedinačno ili zajedno Crkvu i narod) kao zaostale srednjovjekovne mračnjake koji ne prate napredak, ili za udruženi zločinački pothvat (naše pravedne borbe za slobodu)! Pritom, trebamo slušati evanđelje, a ne se žaliti, jer Isus kaže: Blago vama kad vas zbog mene pogrde i prognaju... radujte se i kličite! (Mt 5,11).

Drugo značenje primjera života mučenikâ glasi - nužno je u kršćanstvu trpjeti! Zato apostol Pavao naglašava: Svi koji hoće živjeti pobožno u Kristu Isusu, bit će proganjeni (2Tim 3,12). Naravno, kad je riječ o progonu Crkve najprije pomislimo na mučenike u

rimskim arenama, ili u vrijeme Francuske revolucije, ili u totalitarnim režimima nacizma i komunizma. Međutim, dragi vjernici, znamo za razdoblja u povijesti kada nije bilo vanjskog progona vjernika i Crkve, ali su se vladari ponašali kao tirani. Neki su određivali broj svijeća na oltaru, drugi su htjeli postavljati i smjenjivati biskupe, dijeliti crkvena dobra, određivati čime se Crkva treba baviti, dijelili su lekcije papi i biskupima... Eto, upravo u takvim okolnostima živio je i naš sveti zaštitnik Ivan Nepomuk. On je javno prosvjedovao protiv kralja Vjenceslava IV. koji je nasilno želio prisvojiti crkvena dobra i postati potpuni gospodar Crkve u Češkoj. Kralj je pobjesnio te je Ivana predao mučiteljima. Čak je i sâm bakljom palio njegovo tijelo. Poslije ga je s glavnog praškog mosta bacio u rijeku. Također,

“NAŠA JE ZADAĆA ČINITI ISTO ŠTO SU I OVI SVETI LJUDI ČINILI - EVANĐEOSKI LJEKOVITO DJELOVATI PA I ONDA KAD NAS NEPRAVEDNO OPTUŽUJU KAO ZAOSTALE SREDNJOVJEKOVNE MRAČNJAKE KOJI NE PRATE NAPREDAK...”

predaja kaže kako je kralj Vjenceslav bio ljubomorani i bijesan na Ivana jer mu nije htio odati što se kraljica kod njega ispovijeda. Tako je Ivan Nepomuk ujedno žrtva ispovjedne tajne - svetinje svakog svećenika!

Sada, dakle, braćo i sestre, pokušajmo vidjeti što nama danas, na početku 3. tisućljeća, govori primjer sveca iz 14. stoljeća. Bilo je to daleko od

nas, ali, vidimo, prilike se u bitnome nisu promijenile. Kršćani uvijek imaju iste izazove i iste teškoće - nema povoljnih okolnosti za Evanđelje. Crkva je i danas na udaru u cijelome

“MI DOISTA JE-SMO SNAGA. CRKVA JEST SNAGA, SVECI SU STVARNO SNAGA!”

svijetu, i kod nas također. Svjedoci smo blaćenja svećenikâ i crkvenih ustanova. Crkvu neki ponovno žele stjerati u sakristiju kako ne bi imala nikakva utjecaja u javnom životu. Naši biskupi o tome često govore! Ipak, važno je u tome kako mi reagiramo, što mi činimo! Poduzimamo li išta ili pak šutke sve gledamo i pazimo da nam se ništa ne predbaci! Primjer sv. Ivana Nepomuka poticaj nam je i da osvijestimo odgovornost

prema izgovorenoj riječi i da se ozbiljnije odnosimo prema zadaći koju kao kršćani imamo, a to je da smo - svjedoci Riječi, utjelovljene Božje riječi, svjedoci Radosne vijesti životom i riječju! Svi mi - i svećenici i časne sestre i laici!

Zaista, otkud nam snaga za tu tešku zadaću? Mislim da je za život kršćanina ključna riječ upravo - SNAGA! Mi

doista jesmo snaga. Crkva jest snaga, sveti su stvarno snaga! Ne znam jeste li uočili da se taj pojam spominje u prvom i drugom čitanju: sv. Ivan govori da je nastalo spasenje i snaga Boga našega (Otk 12,10), a sv. Pavao kaže da je naša postojanost u snazi Božjoj. U čemu je dakle snaga svetih mučenika!? Isus nam (u današnjem evanđelju) daje odgovor: Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod!, dok će u onoj nezaboravnoj propovijedi u Mariji Bistrici 3. listopada 1998. god. papa Ivan Pavao Drugi objasniti: 'Pšenično zrno palo na zemlju' prije svega je sam Krist, koji je umro na Kalvariji i koji je potom pokopan u zemlju da bi svima dao život. Ali ovo se Otajstvo smrti i života ostvaruje također i u ovozemnom životu Kristovih učenika: biti bačeni u zemlju i tamo umrijeti i za njih je uvjet svake prave duhovne plodnosti. To se odnosi na sve nas!

Dakle, braćo i sestre, slaveći danas sv. Ivana Nepomuka i časteći s. Žarku, potrudimo se shvatiti veličinu svojeg kršćanskog poslanja i zadaće u ovom svijetu - biti poput naših svetih zaštitnika: snaga i lijek, odnosno, snažan evanđeoski lijek i ljekovita svjedočanska snaga Kristove ljubavi! Neka nam u tome pomogne nebeski zagovor s. Žarke i sv. Ivana Nepomuka. Amen."

Gospić, 16. svibnja 2009. god., blagdan Sv. Ivana Nepomuka (misa za s. Žarku)

PRIPREMA ZA PROSLAVU DANA ŽUPNOG ZAŠTITNIKA SV. IVANA NEPOMUKA

Tekst: Vjekoslav Pavlović, župnik

„POZNAJTE LI TOG SVEĆENIKA U REVERENDI, ROKETI, S BIRETOM NA GLAVI, KOJI DRŽI PRST NA USTIMA? KAO DA SEBI I PROLAZNICIMA ŽELI NAGLASITI VRIJEDNOST ŠUTNJE, DUŽNOST ČUVANJA POVJERENE TAJNE. TO JE KIP SVECA MOSTOVA I MUČENIKA ISPOVJEDNE TAJNE, SVETOG IVANA NEPOMUKA... POZNAJETE LI GA?"

Dragi župljani, svjedoci smo kako i u našem svakodnevnom životu postoje svakojake pripreme za različite proslave. Tako se pripremamo za proslave u obitelji, zajednici ili narodu. Ako se, primjerice, u obitelji slavi rođendan, imendan ili neka obljetnica, tada se obavljaju različite pripreme te se podijele uloge i obaveze pojedincima kako bi proslava bila što organiziranija, svečanija i plodonosnija za sve one koji će doći na slavlje.

Upravo će se i naša župna zajednica ove godine pripremati za proslavu svog župnog zaštitnika sv. Ivana Nepomuka. Za svaku župnu zajednicu proslava njihovog zaštitnika podrazumijeva svetkovinu, a

to znači da ona, kao takva, zauzima stanovito važno mjesto tik iza blagdana Uskrsa i Božića. Zato su svi župljani, kao i za blagdane Uskrsa i Božića, pozvani u crkvu da prinesu svoje molitve i zahvale u čast svome zaštitniku.

Uoči ovogodišnje svetkovine sv. Ivana Nepomuka 16. svibnja, bit će priređena i duhovna priprema u trajanju tri dana tj. trodnevica. Trodnevnicu ili duhovnu pripremu će ove godine predvoditi mons. Ivan Miklenić, arhiđakon Zagorskog arhiđakonata i urednik Glasa Koncila. Za vrijeme trodnevnicе, a to znači 13., 14. i 15. svibnja, svete mise će biti u 19.00 sati i svake večeri ćete, dragi vjernici, imati priliku za

svetu ispovijed. Na znakovit način neka svima vama bude na poticaj prilika za ispovijed jer je i sam svetac kojeg slavimo postao mučenikom čuvajući povjerenu mu ispovjednu tajnu. Isto tako, tijekom same trodnevnice i slavlja svetih misa, pjevat će razni crkveni zborovi koji će, vjerujem, svojim pjevanjem i angažmanom na poseban način doprinijeti ovom molitvenom i slavljeničkom duhu.

„NA ZNAKOVIT NAČIN NEKA SVIMA VAMA BUDE NA POTICAJ PRI LIKA ZA ISPOVIJED JER JE I SAM SVETAC KOJEG SLAVIMO POSTAO MUČENIKOM ČUVAJUĆI POVJERENU MU ISPOVJEDNU TAJNU.”

Na sam dan svetkovine sv. Ivana Nepomuka, 16. svibnja, svete mise će biti ovim rasporedom: u 7.30 sati, 9.00 sati, 11.00 sati i 19.00 sati. Sv. misu u 7.30 sati predvodit će vlč. Mijo Matošević. U 9.00 sati misu će predvoditi jedan svećenik iz našeg dekanata, dok će svečanu svetu misu poldanjicu u 11.00 sati predslaviti i propovijedati mons. dr. Franjo Komarica, biskup Banjalučke biskupije. U 19.00 sati misu će predslaviti otac Ramos.

Na kraju, dragi vjernici, treba kazati kako 16. svibanj može biti zaboravljen dok svetačka duša ne poznaže datuma i vremena svoga zaborava. Ona ostavlja tragove vjekovima i prašina ne zatamnjuje njezine obrise. Zato, neka naredni blagdan bude prigoda za otkrivanje tragova ovoga sveca i novo plodonosno djelovanje u duhu za kojeg je tako revno živio i naposljetku podnio mučeničku smrt.

BITI TVOJ

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Još danas, želim biti uz Tebe.

Još danas, želim biti Tvoj.

Ne želim biti na putu

krivovjerja,

pogrda, ogovaranja,

dvoličnosti, laži, grubosti.

Želim biti potpuno čist,

potpuno bijel.

Želim osjetiti Tvoju

djelotvornu Ljubav.

Stati pred Tebe ovakav grešan.

Primiti Te za ruke i predati Ti

sve što me muči,

sve što je loše.

Bože, jesam li dostojan

izgovoriti sve ono što učinih

kako bi te povrijedio?

Bože, jesam li uopće svjestan

rana koje sam nanio Srcu

Tvom?

Nisam siguran,

ali, jedno znam.

Žalim i kajem se...

Hvala Ti što mi dopuštaš da

padnem nice,

da Ti poljubim noge i suzama

svojim otrem ih,

kao što je to činila ona

grešnica.

Da, i ona je činila slične stvari,

ali željela je i vjerovala u Tvoju

ljubav.

To i ja želim.

Želim biti potpuno Tvoj.

Predati Ti svoje jedno i

griehom izmučeno biće.

Dati Ti mogućnost da ponovno udeš u moj život.

CIGLA PO CIGLA GRADI CRKVU

DOISTA, CIGLA PO CIGLA GRADI CRKVU... PONEKAD JE JEDNA CIGLA SVIMA NEZAMJETNA, ALI NJIH MNOŠTVO GRADI VELIČANSTVENO ZDANJE, SVIMA NAOČIGLED OBAVIJENO LJEPOTOM. NAĐIMO, STOGA, PRVO CIGLU, A LJEPOTA ĆE DOĆI SAMA PO SEBI...

POSTAVLJANJE I BLAGOSLOV NOVOG RASPELA U JEŽDOVCU

Tekst: Milan J. Desnica

U naselju Ježdovcu je 13. ožujka 2014. godine postavljen novi križ. Nakon više od osamdeset godina, na mjestu dotrajalog i zubom vremena oštećenog raspela, podignuto je novo. Raspelo je postavljeno na istome mjestu gdje je bilo i do sada, na križanju Ježdovečke ulice i Ježdovečkog odvojka.

Rad je to našega sumještanina gospodina Dragutina Korade, koji je svojim majstorskim rukama izradio novo križno drvo. Njegov rad je poklon, a župljani su svojim prilozima osigurali materijal. Gospodin Korade je bio posebno radostan jer je raspelo postavljeno upravo kada je on imao rođendan.

Blagoslov novoga raspela obavio je gospodin župnik, vlč. Vjekoslav Pavlović, treće korizmene nedjelje, 23. ožujka 2014. godine. Oko raspela se tada okupilo šezdesetak vjernika, koji su svojim molitvama i pjesmom željeli odati počast Kristu. Vrijeme je bilo hladno i tmurno, kao u dane Kristove muke. Podsjetilo nas je na vrijeme kada je Krist uistinu bio podignut na križ.

Novo raspelo sjećat će nas i sve koji budu prolazili naseljem Ježdovcem na Kristovu ljubav prema nama. Svaki čovjek pred tim križem treba zastati, pokloniti se Vječnoj Ljubavi, koja je radi našega spasenja bila pribijena na drvo križa.

„Imati dobrog majstora u blizini puno znači, no imati dobrog majstora s velikim srcem; srcem ispunjenim vjeron i ljubavlju, jest Božji dar. Tako je naš župljanin Dragutin Korade iz Ježdovca, prolazeći pokraj raspela koje nije daleko od njegove kuće, osjetio Isusov poziv da bude Šimun Cirenac. Promatrajući iz blizine raspelo, vidio je da je drvo toliko trulo da bi se moglo jednostavno srušiti i time bi Isusovo tijelo i po četvrti puta palo te se srušilo na zemlju, jasno, nemarom Isusovih vjernika. Naš župljanin, vjernik i štovatelj Kristova križa, nije htio da se tako nešto dogodi. Zato je započeo akciju spašavanja Isusova raspela te svojim zanatskim rukama ob-

novio njegovu negdašnju ljepotu. Neizmjerana mu hvala na tome.” *Vlč. Vjekoslav Pavlović*

OBNOVA SVETOHRANIŠTA U NAŠOJ CRKVI

Tekst: Vlač. Vjekoslav Pavlović

Svetohranište ili tabernakul jest centar svake crkve ili kapele jer u njemu stanuje najdraži gost i prijatelj svih ljudi, Isus Krist. Iz tog neprocjenjivog razloga, svetohranište svakako zaslužuje da bude udoban, uređan i čist dom jer u njemu prebiva sam Spasitelj svijeta.

Tako su prošle godine tri naše župljanke, koje se redovito brinu za čistoću i kićenje naše župne crkve, pripremajući pokrajnje svetohranište za pohranjivanje Presvetog na Veliki četvrtak, shvatile i poduzele sve da se uredi unutrašnjost tog svetohraništa na pokrajnjem oltaru. Ove godine, nakon Mise večere Gospodnje na Veliki četvrtak, na pokrajnjem oltaru Blažene Djevice Marije dočekalo nas je potpuno obnovljeno svetohranište kao dostojno prebivalište našeg najdražeg gosta i prijatelja Isusa Krista. Uređenje je omogućeno uz pomoć Družbe sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog iz Zagreba.

Isto tako, kada se već spominje svetohranište u našoj župnoj crkvi, zašto se ne bi spomenulo i još jedno svetohranište? Na Veliki petak, nakon tri mjeseca restauriranja, vraćeno je svetohranište iz kapele svetog Benedikta. Tako će dragi Isus, nakon dulje pauze, opet stanovati u kapeli sv. Benedikta u Donjem Stupniku.

STARO ZVONO U NOVOM RUHU

Tekst: Nikola Tomečak

Svima nam je dobro znan zvuk zvona u različitim trenucima naše svakodnevice. Toliko željeno zvono jutarnje budilice ili „prebrzo” zvono školskog sata. Zvono na ulaznim vratima naše kuće, ali i zvono čiji zvuk dopire iz crkve.

S time u vezi, znate li i da zvuk zvona u crkvi ima svoje značenje? Ono zvuči u različitim periodima čovjekova života, za slavlja svetkovine ili, na koncu, za čovjekova posljednja putovanja. Ono može zvoniti i za posebne događaje (npr. izbor pape) ili, tek, naočigled neprimjetni početak mise.

Ipak, zvono i njegov zvuk u crkvi poprimaju, ne samo praktičnu, već i svetu i simboličnu ulogu. Ona, naime, postaju kao „prsti kojima crkve pokazuju nebo!” te izražavaju „budnost, hrabrost i spremnost na jutarnji pjev, koji u času Kristova uskrsnuća naviješta kraj tame i povratak svjetla” (*Ivan Šaško, Liturgijski simbolički govor*). Kako bismo iščitali njegovu simboliku, pročitajmo riječi

na njega utisnute: „Oplakujem mrtve, kidam oluje, naviještam slavlja; potičem spore, rastjerujem vjetrove, ublažujem nasilne.”

Tako se u našoj župnoj crkvi obnovilo vremenom istrošeno platno i uže na zvoncu koje označava početak euharistijskog slavlja. Obavijeno novim ruhom s istim simboličkim značenjem koje propovijeda o budnosti i pripremi, željno iščekuje mnoge ruke koje će se njime služiti i nadalje pozivati na sabranost.

PRVOPRIČESNIČKI VJENČIĆI U DUHU ČISTOĆE

Tekst: mala Marija

Još kao djevojčica vješto sam i zaigrano plela vjenčiće od tratinčica. Uveseljavala me njihova jednostavnost, a, istovremeno, podsjećala na priliku da se barem na trenutak osjećam kao neka mala princeza iz bajke ili nestašna djevojčica željna ležanja na tek netom pokošenoj travi. Iako se, slažete se, zanesenost bajkama i sanjarenjem može prerasti, simbolika cvjetova isprepletenih u vijenac nadraستا prolaznost vremena i njihovu uvenulost.

Kao što Blažena Djevica Marija nosi na svojoj glavi vijenac ili krunu od 12 zvijezda (Otk 12,1), tako su i današnje prvopričesnice okićene vjenčićem koji progovara, miriši i poziva. Progovara o čistoći duše koja pristupa k Isusu Kristu u maloj bijeloj hostiji, miriše na nebeska prostranstva i stvorenu zemlju te poziva na promišljanje kako otresti „prašinu” koja se vremenom skuplja na duši.

Hvala našim dragim župljankama, gđi. Mandici Beseđić, gđi. Cviti Jakić i gđi. Branislavi Jerković što su svojom nakanom, zamisli, vještima rukama i vlastitim donacijama isplele nove vjenčiće za buduće generacije prvopričesnica, a mene nanovo vratile u djetinjstvo. Neka njihova bjelina ponovno zasvijetli na jutro prvopričesničke procesije te oni iznova progovore, zamirišu i pozivaju...

KAD SE MALE RUKE SLOŽE...

Tekst: Nikola Tomečak i mala Marija

Zajedništvo se, dragi vjernici, u našoj župi manifestira na zanimljive načine. Tako se uvijek nađe nekolicina duša koje svoje vrijeme posvete otiranju prašine sa svetačkih kipova, veranju na visokim ljestvama, prigibanjem da očiste podove ili uzdizanjem kako bi svjetlo dana moglo raspirivati svoje boje kroz bистre prozore.

Ponizan je to rad. Za mnoge nezamjetan, ali veoma plodonosan. Odiše zajedništvom i svježinom. Dom Gospodnji dom je molitve, svježeg lahora i miomirisa tamjana. Stoga, kao što čistimo svoju dušu i tijelo, navratimo ponekad očistiti i naš Dom.

Mala Terezija od Djeteta Isusa znala je govoriti kako je svijet poput velike slike na kojoj se još radi i za koju Bog tre-

ba velike i male kistove. „Ja sam poput malog kista”, rekla je, „koji treba Isusu za posve sitne pojedinosti.” Stoga je sve činila osobito dobro, od čišćenja hodnika do molitve za druge. Doista, Gospodine, ne želim sebe smatrati predobrim ni za one „niske” poslove ni za one čije obavljanje ne upada u oči.

NASTAVAK IZGRADNJE ŽUPNOG PASTORALNOG CENTRA

Tekst: vlč. Vjekoslav Pavlović

U prošlom božićnom broju Brazde mogli ste pročitati obavijesti o radovima na našem župnom pastoralnom centru koji su bili izvršeni do kraja mjeseca studenog 2013. godine. Prije Božića, točnije u mjesecu prosincu, zahvaljujući donatorima, izvršeni su dodatni radovi u prostorijama župnog centra i to soboslikarski, keramički i električarski radovi.

Materijal za ove radove podmiren je donacijama ovih poduzeća i fizičkih osoba:

1. IVIČEK d.o.o. - impregnacija za zidove i bijela boja za unutarnje zidove u vrijednosti od 500,00 kn;

2. SMIT COMMERCE d.o.o. - podne pločice preko 47m², ljepilo za pločice, masa

za fugiranje,

rasvjetna tijela, prekidači i utičnice u vrijednosti od 8.000,00 kn;

3. Firma EGLE - staklena opeka za stakleni predzid u prostorijama župnog centra u vrijednosti od 1.200,00 kn;

4. Samozatajni župljanin koji je darovao oko 27m² zidnih i podnih pločica;

5. Majstori koji su dobrovoljno obavili svoj posao: soboslikar, električar i keramičar.

Svim donatorima iskreni i veliki hvala u ime čitave naše župne zajednice jer je njihova sveukupna donacija iznosila preko 15.000,00 kn, što puno znači u ovoj gospodarskoj krizi.

Ove godine u planu je ure-

đivanje unutarnjih prostorija župnog centra u vrijednosti od 80.000,00 kn što će biti isplaćeno iz župne blagajne. Kako bi objekt bio potpuno završen, potrebno je sakupiti dodatnih 200.000,00 kn. Ukoliko se javi još donatora koji bi mogli pripomoći u materijalu ili novcu, vjerujem da će naš župni centar moći biti završen i mnogo ranije od predviđenog termina.

Poziv je upućen svima, a vi se, svaki prema svojoj raspoloživosti i mogućnostima, odazovite! Novčana sredstva možete uvijek uplatiti poslije svete mise u sakristiji ili kod Podravske banke na žiro račun broj: 2386002-1110038777 te Zagrebačke banke na žiro račun broj: 2360000-1101617945.

HODAJUĆI ZA KRIŽEM...

Tekst: Vlč. Vjekoslav Pavlović

VJERUJEM DA STE TIJEKOM KORIZME KROZ SVOJE ULICE ILI NASELJE PRIMIJETILI KRIŽ KOJI STOJI UZVIŠEN I NEKOLICINU VJERNIKA POGNUTIH GLAVA, DRŽEĆI KRUNICU U RUKAMA I HODAJUĆI ZA KRIŽEM...

Pobožnost križnog puta nikla je iz Božjeg naroda. Prvotno je nikla u svom jednostavnijem obliku u Jeruzalemu, kao simbol Crkve - hodočasnice. Krajem srednjeg vijeka, ova se pobožnost pod utjecajem franjevac pojavila i na zapadu. Kao plod srednjovjekovnog zanimanja za hodočašća na sveta mjesta i brige za njih, imitiranjem su se počele podizati i uređivati u Europi „Kalvarije” - brda sa sličnim križnim postajama.

U XV. i XVI. stoljeću, na nekoliko mjesta u Europi, javljaju se reprodukcije svetih mjesta koje su sadržavale sedam postaja i razmak između njih bio je identičan povijesnom Kristovu putu boli. Tako su hodočasnici mogli što vjernije doživjeti Kristovu muku iako, možda, nisu nikada bili u Svetoj zemlji. Izvorno mjesto križnog puta postalo je namijenjeno za otvoreni prostor gdje je jedino moguće u punoj mjeri

doživjeti stvarnost puta za Isusom; kao izričaj nasljedovanja njegovog puta. Danas postaje križnoga puta označavaju niz od četrnaest slika ili skulptura koje predstavljaju četrnaest različitih prizora Kristove muke.

Isprva su se štovale postaje koje su bile u skladu s prizorima iz evanđelja koji opisuju Isusov put na Kalvariju - Isusovo suđenje, Šimun Cirenac pomaže Isusu nositi križ, Isusovo svlačenje, pribijanje Isusa na križ, smrt na križu i polaganje u grob. Potom su nadodane i druge scene koje se ne spominju u svetopisamskim tekstovima, nego su u pobožnost unesene iz različitih lokalnih tradicija: Isus pada pod teretom križa (tri puta), Isus susreće svoju majku, Veronika pruža Isusu rubac te Isus, mrtav, biva položen na majčine ruke.

Što se tiče smještaja križnog puta u određeni liturgijski prostor, za ovaj tip pobožnosti nije idealan zatvoreni i skućeni prostor omanje crkvice. Potrebno je imati na umu origi-

nalni ambijent jeruzalemskog križnog puta, gdje je križni put bio stvarni hod od postaje do postaje i koji je simbolizirao „putujuću” Crkvu.

Tako smo i mi kao župna zajednica 2004. godine započeli obavljati pobožnost križnog puta po naseljima naše župe. Glavni začetnik ove ideje bio je vlč. Ivica Zlodi, a župnik ga je u toj ideji tada svesrdno podržao. Pobožnosti su se održavale u korizmenim nedjeljama. Jedino ih nije bilo 2012. i 2013. godine zbog župnikovog odsustva uslijed nastupajuće operacije kuka. Ove je godine novo održana pobožnost križnog puta po naseljima. Čini se da je ove godine bilo nešto manje sudionika nego prijašnjih godina. Možda je razlog tome pauza od dvije godine. Ovime je, stoga, upućen poziv svim župljanima da sudjeluju u navedenoj pobožnosti već slijedeće korizme, 2015. godine, jer se tako sigurno isprose mnoge Božje milosti i darovi koji su nam potrebni na našem životnom putovanju.

KRIŽNI PUT ZA DJECU VRTIČKE DOBI I NJIHOVE RODITELJE

Tekst: Sestre Karmelićanke BSI

Korizma je milosno, darovano vrijeme za otvaranje novih prostora Kristu. Ipak, različiti su načini kako to ostvariti. Njegov poziv na obraćenje potiče na konkretan odgovor kroz molitvu, post, pokoru i djela milosrđa – kako svakog pojedinca, tako i Crkve kao zajednice – od najmanjih do najvećih.

Ta otvorenost djelovanju Duha Svetoga nadahnula je misao da ove godine na Leskovačkom brijegu organiziramo Križni put za djecu vrtičke dobi. U nedjelju 30. 3. 2014. god., u 15 sati, okupio se veliki broj djece i roditelja iz naših vr-

tića Svete Male Terezije – Hrvatski Leskovac, Zagreb i Belica, kao i djeca s roditeljima ostalih katoličkih vrtića grada Zagreba. Zajedno smo svi sudjelovali u pobožnosti dijaloškog Križnog puta kojim smo željeli djeci, na njima primjeren način, pružiti mogućnost da dožive otajstvo Kristova križnog puta.

Dirljivo je bilo pratiti malenu djecu kako nose križić koji su dobili kao simbol i kako na svakoj postaji, postavljajući pitanja svojim roditeljima, traže odgovore zašto se s Isusom tako postupalo. U znak zahvale za Kristovu ljubav, na svakoj

su postaji poljubili križ. Velika je ljubav i vjera malenog djeteta kojom prodire u najdublje Tajne i pred Njima ostaje u sabranosti i miru. Miru koji je bio prisutan i prepoznatljiv i u ovoj našoj pobožnosti. Kada se djetetu posreduje vjerski sadržaj na njemu primjeren način, ono u vjeri raste.

Nakon Križnog puta djeca su se družila u igri dok je roditeljima bila pružena prilika da sudjeluju na predavanju s temom: „Korizma – vrijeme milosti” koje je održao don Stjepan Bolkovac, SDB koji je, ujedno, bio i predvoditelj Križnog puta.

DOGAĐANJA ZA MLADE U HRVATSKOM LESKOVCU

Tekstove priredila: s. Marija Dijana Mlinarić, karmelićanka BSI

Kao što je mnogima poznato, u Hrvatskom Leskovcu postoji zajednica mladih Karmela Božanskog Srca Isusova koja djeluje već nekoliko godina. Iz te zajednice proizašao je i vokalno instrumentalni sastav mladih „Karmel” koji jednom mjesečno animira sv. Misu u kapeli sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu. Ova je godina bogata brojnim sadržajima za mlade koje želimo podijeliti s vama, dragi čitatelji. Tko zna, možda nekog ovo potakne da se pridruži ili barem pomoli za nas.

Susrete mladih u ovoj vjeronaučnoj godini započeli smo sredinom rujna 2013. god. Prvi veći događaj bila je duhovna obnova koju je krajem listopada predvodio o. Dražen Marija Vargašević, OCD. Zatim je 15. 12. 2013. god. uslijedilo slavlje obljetnice osnutka Zajednice tijekom kojeg je troje mladih izreklo obećanja kako uistinu želi živjeti dublje svoj vjernički poziv u duhu Karmela BSI. Bilo je to lijepo zajedništvo koje su obogatili i naša starija braća i sestre iz Zajednice Karmelskih laika i roditelji dotičnih mladih. Misno slavlje predvodio je o. Dario Tokić, OCD. Zatim, pred sam Božić, izveli smo premijernu predstavu u Društvenom domu pod nazivom „Isus u Cinkušu”. To je bio

SRCE U KOJEMU STANUJEŠ TI

Tekst: Tihana Krajačić Bilic

U mojoj duši postoji skriveno mjesto.

Ono je posvećeno samo Tebi. Ti si jedini koji poznaješ sve kutke toga prostora.

Ti si jedini koji znaš sve nesavršenosti, sve strahove. Ti si jedini koji prepoznaješ sve boli, sve kušnje.

Ti si jedini koji potpuno razumije ono što osjećam. Jedino u Tvojim očima ja nemam mana.

Jer , Tvoj sam odraz u ogledalu.

Ti si uvijek najbolji sugovornik, najbolji slušač.

Ti si osoba koja ne okreće leđa,

nego me grli očinskim zagrljajem.

U Tvojim prisutnosti moje srce kuca jače,

sve jasnije vidim, razumijem.

Uz Tebe postajem bolja osoba, moja ljubav za druge postaje

očitiya, istinitija,

moja dubina postaje

potpunija.

Sve se to vidi u mojim očima. Moje srce Tvoja ljubav potpuno zaokuplja.

Predajem se, postajem potpuno Tvoja.

To zauvijek želim ostati.

Da u mom skrivenom mjestu, uvijek stanuješ Ti.

naš prvi zajednički evangelizacijski projekt koji je naišao na odlični prijem kod publike pri svakom izvođenju, a imali smo još 3 gostovanja. Upravo nakon ove predstave još se više mladih počelo zanimati za našu zajednicu i susrete. Imali smo i jednu humanitarnu akciju u kojoj smo skupljali pomoć za jednu siromašnu obitelj te smo im, u duhu karmelskih kućnih misija, išli i u posjet.

Nakon Nove godine započeli smo s pripremanjima za SHKM Dubrovnik, sudjelovali smo na Pastoralno – katehetskom kolokviju za svećenike, pripremali smo se za Križni put mladih, molili smo „ZA ŽIVOT”... Ono što slijedi je priprema za godišnji susret pod nazivom KARMELIJADA – koji se odnosi na sve mlade koji su povezani s Karmelom. Domaćin susreta je upravo Hrvatski Leskovac. Sve o navedenim aktivnostima pročitajte u člancima koji slijede...

Ujedno, ovim putem, pozivam sve mlade (srednjoškolce i studente) na susrete nedjeljom

u 20.15 sati koji će se nastaviti i kroz mjesec svibanj, a koji će biti i više nego zanimljivi jer će to biti mjesec molitve, gostiju i druženja. Ovdje navodim samo dio gostiju, a ostalo je iznenađenje...

4. 5. 2014. god. – „Trikovi u komunikaciji” – Branimir Stanić; doktorand, retoričar, novinar i urednik mjesečnika „Prilika” (Glas Koncila)

11. 5. 2014. god. – „Put do sebe” – Dubravka Nikšić Kreber; psihologinja

18. 5. 2014. god. – „Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste! - Važnost socijalne dimenzije u Evangelizaciji” - s. Alojzija Marina Cifer, Karmelićanka BSI; socijalna radnica

Zahvaljujem dragom Bogu na svim milostima, a župniku i sestrama za veliku podršku u radu s mladima. Na kraju, zahvaljujem svima vama, dragi mladi, na angažmanu i revnom dolasku na susrete. Isus i Crkva računaju na vas.

MLADI KARMELA BSI NA PASTORALNO – KATEHETSKOM KOLOKVIJU ZA SVEĆENIKE

U Nadbiskupijskom pastoralnom institutu na Kaptolu, 24. i 25. 2. 2014. god., održao se 3. Pastoralno - katehetski kolokvij za svećenike na temu: „Od potvrde prema inicijaciji u župnu zajednicu”. Jedan od elemenata Kolokvija bile su i radionice koje su pripremili i izvodili upravo mladi aktivni vjernici. Radionice su se odnosile na područja sporta i volonterstva, glazbe i kulture, liturgije, medija, područja „Mladi za mlade” te područja koje se od-

nosi na vlastitosti redovničkih zajednica.

Mladi Karmela BSI, zajedno s mladima iz SKAC-a, Salezijanskom mladeži, Framom i Kursiljom, aktivno su sudjelovali u izvođenju radionice koja se odnosila na vlastitosti redovničkih zajednica. Mladi iz navedenih zajednica su zajedno pripremili radionicu, iznijeli zajedničke elemente, a onda je svatko predstavio svoj

vlastiti način rada. Predivno je u svemu tome što smo se tijekom tog rada još više međusobno upoznali i povezali. Mladi Karmela BSI su iznijeli vlastitosti naše zajednice te naglasili kako je na prvom mjestu iskustvo susreta sa živim Bogom. Predstavili smo značenje Karmelijade (godišnji susret), duhovne obnove, kućne misije, značenje kreativnih radionica i sve oblike naših susreta u zajednici.

Zahvalni Bogu što je Hrvatska biskupska konferencija prepoznala rad s mladima kao nešto uistinu važno i moleći za naše svećenike, završili smo dvodnevno druženje sa željom za ponovnim susretima i suradnjama.

Zahvaljujem se mladima iz naših karmelskih zajednica koji su vrlo stručno i zauzeto pripremali radionicu i svjedočanski oduševljeno predstavljali mlade karmela BSI. To su bili: Iva Butina, Josip Hrastić, Matija Šainović, Lucija Šainović i Karmela Sokolić.

KRIŽNI PUT ZA MLADE „S KARMELA NA GOLGOTU”

Parkovni križni put u Hrvatskom Leskovcu i ove je godine bio domaćin križnom putu mladih u subotu 8. 3. 2014. god. Ta karmelska oaza otvorila je svoja vrata i mladima iz mnogih okolnih župa Zagrebačke nadbiskupije u čemu nas je svesrdno podržao i povjerenik za mlade vlč. Ivića Budinščak. Sudjelovalo je oko 250 mladih, a pobožnost je predvodio p. Stjepan Vidak, karmelićanin.

Tema Križnog puta bila je „SLOBODA” jer smo tim izborom htjeli da i ova naša pobožnost bude doprinos pripremi

za SHKM u Dubrovniku koji nosi isto geslo. Kroz svaku postaju sloboda je izvirala iz Kristove muke i duhovnog bogatstva karmelskih svetaca.

Mladi iz karmelskih zajednica - Vrhovec, Strmec, Remete, Hrvatski Leskovac, karmelski bogoslovi, sjemeništarci, novakinje i postulante te mladi iz Doma sv. Josipa, mjesec su dana spremali ovaj križni put gdje je svaka riječ i svaka gesta original njih samih.

Kao simbol Križnog puta, svaka osoba dobila je na dar krunicu – narukvicu od špa-

ge koju su s velikom ljubavlju ručno izradile sestre Karmelićanke BSI i mladi iz Hrvatskog Leskovca. Krunica je, također, simbol slobode jer jedino kroz povezanost s Bogom čovjek može biti uistinu slobodan.

Na ovaj način željeli smo zajednički započeti i hod kroz Korizmu moleći za obraćenje srca. Ovakvi događaji su uvijek prilika za susret, upoznavanje i suradnju. Uz grickalice, sok, čaj i druženje te ispunjenih srca, završili smo ovaj korizmeni dan, želeći da se i iduće godine nastavi tradicija križnog puta mladih.

„40 DANA ZA ŽIVOT“

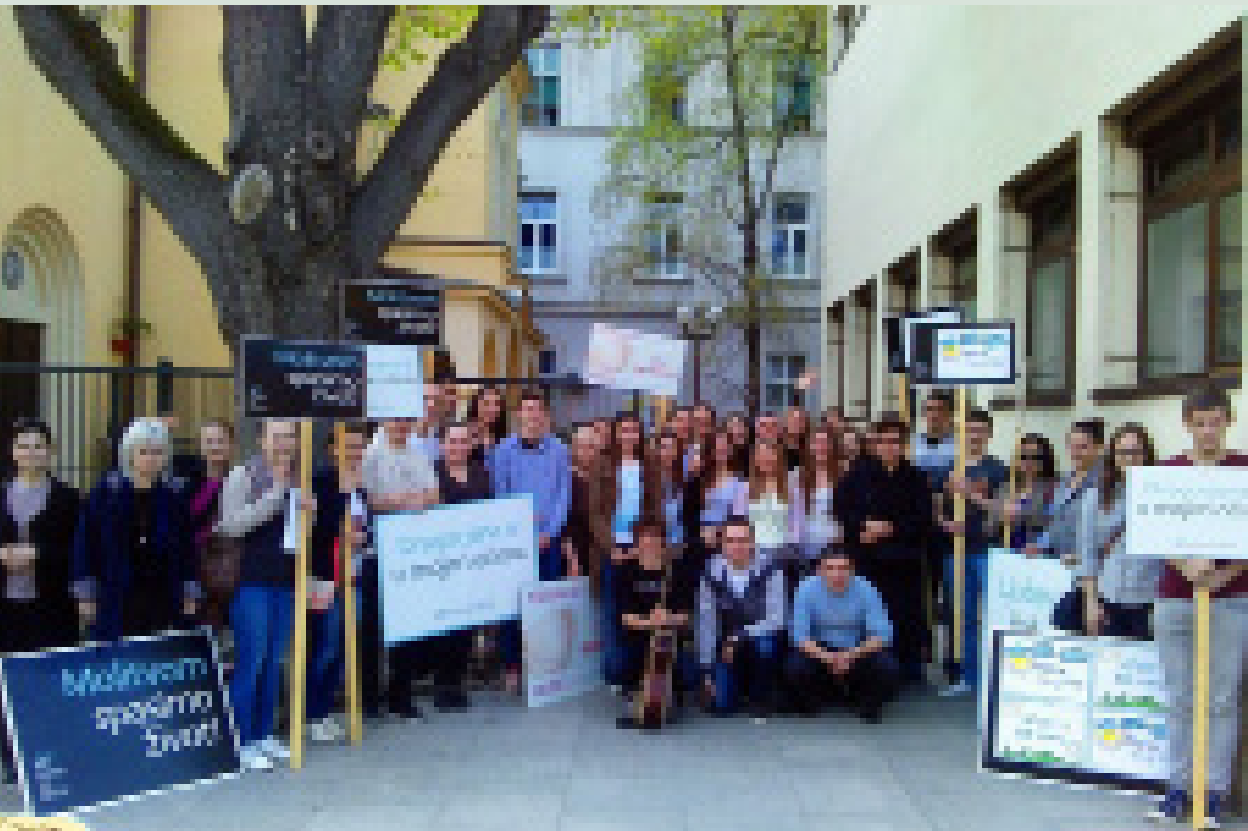
„40 dana za život“ miroljubiva je, molitvena i dokazano djelotvorna inicijativa za život, u koju je do sada uključeno više od 600 000 ljudi diljem svijeta. Sastoji se od molitve i posta (2Ljet 7,14; Mk 9,29), miroljubivog bdijenja te osvješćivanja lokalne zajednice o potrebi zaštite nerođenog života i problemu pobačaja.

Tako su mnogi naši vjernici iz različitih župa, od 5. ožujka do 13. travnja ove godine,

molili i postili za prestanak pobačaja u Kliničkom bolničkom centru „Sestre milosrdnice“ (Vinogradska cesta 29, Zagreb), gdje se godišnje pobaci više od 500 djece. Stojeći i moleći ispred bolnice, prisutni vjernici bili su znak nade i ljubavi za majke koje dolaze u bolnicu abortirati svoje dijete.

Zajednica mladih koja se okuplja u Hrvatskom Leskovcu, pred bolnicom je molila u nedjelju 30. 3. 2014. god. od

17 – 18 sati. Okupilo nas se oko 30 te smo molili kronicu Majke Božje i Milosrdnu kronicu. Između otajstava smo pjevali i spontano molili. Nitko tko je prolazio nije ostao ravnodušan, a mladi su kasnije sami svjedočili kako im je to bilo predivno iskustvo – stati, svjedočiti i moliti baš na tom mjestu. Završili smo naš susret molitvom i glazbenim animiranjem sv. Mise u bolničkoj kapeli.

PRIPREME ZA SHKM U DUBROVNIKU

Jedan od važnih događaja u našoj Crkvi u Hrvata je svakako i nacionalni susret mladih koji se održava svake dvije-tri godine u drugom gradu Lijepe naše. Ove godine SHKM održavao se u Dubrovniku, 26. i 27. 4. 2014. god., i na taj susret prijavljen je rekordan broj mladih – 35 000. Susret se odvijao u 3 faze: 1. Priprema po župama i zajednicama prije samog puta, 2. Prvi dan susreta i zajedničko Misno slavlje, 3. Drugi dan susreta, susreti s mladima po župama dotične (nad)biskupije i nedjeljna sv. Misa.

Zašto postoje ovakvi susreti? Brojni su razlozi, a još brojniji plodovi ovih prekrasnih okupljanja mladih. SHKM zapravo traje kroz cijelu pripremnu godinu. Zadnja dva dana su samo vrhunac – eksplozija radosti, kreativnosti i povezanosti u Gospodinu. Mi ljudi živimo od susreta. Susret

s drugim pomaže kako bih „JA” prepoznao sebe u drugom „TI” (u Bogu i bližnjemu) jer tek tada to biva realno. Mladima je ovaj susret velika snaga i ohrabrenje za život u vjeri. To je jedno veliko svjedočanstvo mladenačke pozitivnosti, i to u katoličkom duhu, nasuprot ustaljenim negativističkim i hedonističkim karakteristikama mladih u društvu i medijima. Svi koji tvrde da mladi katolici izumiru, mogu samo zašutjeti kada se okupi brojka od njih 35 000. Plodovi? Tu su brojna duhovna zvanja koja su se rodila upravo na tim susretima, nastanak mnogih inicijativa, zajednica... Sve u svemu, jako puno dobra. Svaka je biskupija, domaćin SHKM-u, svjedočila obilan blagoslov u pastoralnom pogledu prije i nakon Susreta.

Mladi iz naših naselja su se također pripremali za put u

Dubrovnik, a pripreme je vodila s. Marija Dijana Mlinarić, Karmelićanka BSI iz Hrvatskog Leskovca. Svakako, važno je napomenuti kako je ovaj put omogućen uz svesrdnu podršku i poticaj naše župe i župnika molitvom, ali i konkretnom financijskom podrškom za svakog mladog župljanina/župljanku. S time je, uistinu, odlazak na ovaj Susret postao pristupačniji mnogobrojnim mladima.

Svake nedjelje u 20.15h, u samostanskoj dvorani (ili kapelici), okupljalo se oko 50 do 70 mladih te se nakon nekoliko mjeseci pripreme stvorilo među njima lijepo zajedništvo. Obrađeno je puno tema, dolazili su mnogi zanimljivi gosti, imali smo molitvu i klanjanja za SHKM, molili smo i pred Vinogradskom u akciji „40 dana za život”. Sve u svemu, nije nam bilo dosadno.

KARMELIJADA HRVATSKI LESKOVAC

– GESLO SUSRETA „IZIĐI!”

Hrvatski Leskovac je ove godine, po prvi puta, domaćin godišnjem nacionalnom susretu mladih koji se okupljaju na zajedničke susrete u duhu Karmela. Ovo je 11. Karmelijada i jedanaesta godina našeg okupljanja. Svaka Karmelijada je posebna, a vjerujemo da će biti i ova.

Datum održavanja Karmelijade je od 29. do 31. 8. 2014. god., a tada očekujemo oko 200 mladih koji će nam doći iz Hercegovine (Gabela Polje), Splita, Bibinja, Belice, Slavenskog Broda, Punta, Požege, a, naravno, očekujemo i naše zagrebačke susjede iz zajednica u Strmcu, Vrhovcu i Remetama. Svima njima spremamo pravu dobrodošlicu i bogat program nadahnut novom papinom pobudnicom „Radost Evanđelja”

iz koje je proizašlo i geslo našeg susreta: „Iziđi!”

Ovom prilikom navodimo i jedan citat pape Franje iz dotične Pobudnice koji objašnjava izbor gesla: „Crkva ‘izlaska’ Crkva je otvorenih vrata, Očev otvoren dom. Iziđimo, dakle, iziđimo i pružimo svima život Isusa Krista. Draža mi je Crkva koja je doživjela nezgodu, koja je ranjena i prljava zato što je izišla na ulice, nego Crkva koja je bolesna zbog zatvorenosti i komocije hvatanja za vlastite sigurnosti. Ako nešto mora u nama probuditi sveti nemir i zaokupiti našu savjest, onda je to činjenica da naša braća žive bez snage, svjetla i utjehe prijateljstva s Isusom Kristom, bez vjerničke zajednice koja ih prihvaća, bez smisla i cilja u životu.”

Stoga, i mi želimo kroz ta tri dana promišljati o što boljem „izlasku” i otkrivanju Božje volje i mogućnosti za misionarski polet u sredinama u kojima živimo jer nas činjenica da smo upoznali Isusa Krista ne može ostaviti ravnodušnima.

Program će biti protkan radionicama, molitvom, pjesmom, klanjanjem, sv. Misom, druženjem, a još jedna posebnost ovog susreta je i sam smještaj mladih. Naime, obitelji mladih i odraslih iz Zajednice Karmelskih laika te naši mladi iz Lučkog, otvorit će svoja srca i domove da prime sve sudionike na smještaj. Bit će to velik blagoslov i lijepo iskustvo – i za mlade i za obitelji. Ukoliko se netko od mladih želi uključiti, neka IZIĐE iz kuće i DOĐE. Vrata su otvorena.

CVJETNA I LITURGIJSKA KREATIVNOST U NAŠOJ CRKVI

Razgovor provela: mala Marija

ZNATE LI, DRAGI ŽUPLJANI, TKO NAŠOJ CRKVI DAJE SVJEŽINU I BOJU? TKO JOJ DAJE LJEPOTU I POTIČE NA DIVLJENJE? PRISUTNI BOG U SVETOHRANIŠTU, ZAR NE? IPAK, IMA ON I SVOJE VJERNE POMAGAČE...

Za početak, možete li nam se ukratko predstaviti kako bi župljani napokon upoznali kreatorice liturgijskog uljepšavanja naše župne crkve?

Cvita Jakić; umirovljenica i Branislava Jerković; umirovljenica - polaznice su Obiteljskog Cenakola. Mandica Besedić; domaćica – pripadnica je Karmelskih laika, dok je Nada Prčić; umirovljenica - članica župnog zbora i moliteljica krunice. Ono što nam je zajedničko jest to što smo blagoslovljene brojom obitelji u kojoj se poštuju djeca, mladi i starije osobe, pogotovo one koje su nemoćne i bolesne.

Iako znamo da sve što radite, radite u velikoj poniznosti, možete li nam ipak opisati na koji način doprinosite našoj župnoj zajednici?

Svaka od nas obavlja jedan dio posla. Cvita i Branka se brinu za cvijeće i kićenje. Zajedno osmišljavaju i razmjenjuju ideje kako bi to u konačnici trebalo izgledati. Mandica pomaže

oko nabave cvijeća i svega drugog što treba obaviti automobilom. Brine se da crkveno rublje bude postavljeno na svoje mjesto i da bude u skladu s predviđenom liturgijskom bojom. Gospođa Nada nam pomaže kod uređenja te pere cijelo crkveno i svećeničko rublje.

Zajednički se brinemo da crkva bude uređena i pospremljena, naravno, koliko je to u našoj moći i koliko nam to dozvole vlastite obiteljske obveze. Tijekom ljetnih mjeseci trudimo se da nam crkveno dvorište bude uredno. Svakako, molimo naše župljane da nam se pridruže i pomognu u tome jer svaka pomoć je i više nego dobrodošla.

Što vas je potaknulo da se odvažite i skoro svaki tjedan revno krenete u liturgijsko uljepšavanje naše župne crkve?

Bile smo prisutne kada je naša gđa. Arsenija trebala pomoć u kićenju te nam je to bio osnovni poticaj da se odvažimo na ovaj pothvat. Ponekad

je poticaj došao i zbog osobnih nakana i unutrašnjeg poleta da pridonesemo našoj župi onako kako mi to možemo. Prije svega, želimo biti dobar primjer svojim obiteljima.

Kako se često družimo sa Isusom i kako teče liturgijska godina, tako osjećamo potrebu obilježiti svaki blagdan. Ponekad nas na to potaknu naši susjedi i prijatelji. Također, želimo da naša crkva bude uredna te da se svatko u njoj osjeća kao u vlastitom domu. Uistinu, to je samo djelić jednog lijepog mozaika slavljenja sv. mise i Euharistije. Osobito nas vesele Marijanske pobožnosti i mjesečno klanjanje pred

Presvetim Oltarskim Sakramentom

Kakva je vaša suradnja sa župnikom i ostalim župljanima?

Hm, hm... Reklo bi se sjajna i to zato što smo uporne! Šalimo se, naravno. Što se nas tiče, za sada je u redu. Svjesne smo kako je naš župnik, zbog same brojčane veličine župe, jako opterećen obavezama koje neki puta nisu usko vezane jedna uz drugu. Stoga se trudimo ne opterećivati ga ukoliko to nije potrebno. Kad god ga pitamo za savjet, uvijek nam rado pomogne.

Što se tiče suradnje sa župljanima, treba istaknuti kako

nekoliko puta godišnje imamo generalno pospremanje crkve u čemu nam pomažu naše vrijedne župljanke i župljani, od mladih do starih. Svima njima, ovim putem, puno zahvaljujemo. Otvorene smo za sve vrste komentara te nam svatko može prići i kazati nam što misli o našem radu. Za sada nas uglavnom hvale, osobito kada je u pitanju slaganje cvjetnih aranžmana.

Što vam je posebno značajno ili što biste još dodatno promijenile na području u kojem vi najintenzivnije sudjelujete?

Dijelimo jednu posebnu želju sa našim župljanima, a ona

se odnosi na uređenje mramornog poda u našoj crkvi.

Za kraj, želite li nešto poručiti našim župljanima?

Molimo jedni za druge. Radujmo se svi zajedno u euharistijskom slavlju jer nas Isus baš tako želi vidjeti. Slažimo se međusobno, uvažavajmo jedni druge i djelujmo u ljubavi jedni za druge. Dragi župljani, ne bojte se! Uključite se aktivno u život crkve jer Gospodin služiteljima višestruko vraća. S Isusom, Marijom Majkom i sv. Josipom smo jači. Budite blagoslovljeni.

I JA SAM SLUŽBENI MINISTRANT!

Tekst: Nikola Tomečak

SUSRETI MINISTRANATA NISU NOVOST SAMO U NAŠOJ ŽUPI, VEĆ SE KAO PRIPREMA I USVAJANJE LJUBAVI PREMA LITURGIJI ODRŽAVAJU U MNOGIM ŽUPAMA KAO NEZAMIJENJIV DIO PASTORALA. TAKO JE UPRAVO I U NAŠOJ ŽUPI...

Sigurno se pitate koja je razlika između službenog i neslužbenog ministranta? Zašto uopće postoje takve titule kada smo pred Bogom svi jednaki? Zašto se na tim titulama toliko inzistira? Ipak, slažete li se sa mnom kada kažem kako svećenik ne može biti onaj koji odjednom ustane sa svog vjerničkog sjedišta i stane iza oltara želeći služiti misu? Slažete li se sa mnom kada vas podsjećam kako liturgijski zbor čine pjevači tog zbora, a ne usputni prolaznici koji odluče ponekad, ovisno o njihovom nadahnuću, sjesti za orgulje i svirati ih ili pjevati izvježbane skladbe bez dolaska na prethodne probe? Na koncu, slažete li se sa mnom, draga djeco, kada znamo da dijete ne može odmah upisati osmi razred ako ima tek 6 ili 7 godina?

Upravo iz takvih situacija koje su nam svima dobro znane iz vjerničkog i ljudskog života, mnoge župe, župnici i pastoralni suradnici intenzivno rade

na pripremi djece kako bi usvajanjem i poštivanjem određenog reda (pravila ponašanja, poznavanja liturgije, suodnosa s bližnjima itd.) bili slika reda koji već odavno postoji u liturgiji. S time u vezi, neslužbeni ministrant je dječak ili djevojčica koji dođe na sv. misu te zaželi ministrirati kao aktivni župljanin župe. Službeni ministranti nisu po tome nikakva iznimka, ali, osim toga, imaju poziv, potrebu ili znatiželju da nauče više. Tako dolaze subotama na ministrantske sastanke gdje uče o Bogu, Crkvi, stvarima vezanima za liturgiju, liturgijske predmete te kako biti dobar član župne zajednice, dobar član obitelji i vjeran prijatelj bližnjima. Službeni ministranti uče kroz molitvu, rad, ali i kroz igru, a nisu naodmet niti povremeni izleti i duhovne obnove podijeljene s mnogom drugom djecom, ponajviše iz zbora „Ivanovi anđeli”. Mnogi prijašnji službeni ministranti koji ne stanu više u ministrantske odore, i duhovito se našale „kako više nisu djeca”, ostaju aktivni članovi naše župe preko kojih se, također, očituje bogatstvo i život župe.

Osim toga, i roditelji su važan čimbenik za ministranta jer bez njihova vlastitog primjera i roditeljskog poticanja ne bi bilo dobrog ministranta. Oni ga dodatno upućuju na sabranost prije, tijekom i nakon mise; na usvajanje poniznosti prema bližnjima; na razvoj vlastitih talenata; na poštivanje autoriteta i sakralnosti mjesta... Oni, stoga, zaslužuju nezamjenjivo mjesto u našim zajedničkim druženjima. Ove godine tako planiramo organizirati barem jedno zajedničko druženje roditelja službenih ministranata i samih ministranata.

Nakon godinu dana priprema, i ove godine su na misi primanja u službene ministrante primljena/pozvana u našu župnu zajednicu 4 nova službeni ministranta: Luka Zirdum, Mihael Tomić, Antonela Krpan i Monika Arapović. Mali ljudi s velikim potencijalom. Podržimo ih u svojim molitvama i molimo za druge koji osjećaju poziv biti „mali ministri” oko oltara, bez želje za uzvišenošću, već sa snažnom ljubavi za služenjem. Stoga, tko je pozvan da služi, neka se javi. Vrata Crkve su otvorena!

SHKM DUBROVNIK - „NA SLOBODU POZVANI!” (GAL.5,13)

Tekst: Marija Majstorović i Filip Perić

**I DOK SMO NETOM PRIJE U BRAZDI
PROČITALI SVE VEZANO UZ PRIPRE-
ME ZA SHKM DUBROVNIK, SLIJEDI
PLODONOSAN NASTAVAK...**

Krist koji nas je oslobodio i koji je, raširivši ruke na križu, pokazao koliko nas ljubi, okupio nas je na devetom susretu hrvatske katoličke mladeži održanom u Dubrovniku. Našu župu Stupnik-Lučko, uz pojačanje župa Strmec i Vrhovec, predstavljalo je 136 mladih. Pod vodstvom časnih sestara Dijane i Anice Marije te Josipa i Monike Perić, hrabro smo se odazvali na slobodu te uputili prema jugu Lijepe naše. Na leskovačkom brijegu srdačno nas je pozdravio i blagoslovio

naš župnik Vjekoslav. Putovanje smo započeli zajedničkom molitvom, a kasnije nastavili pjesmom kao uvertirom u vrhunac Susreta. Već na prvom stajalištu mogao se osjetiti duh zajedništva i radost hodočašća. Stotine autobusa dolazilo je i odlazilo sa stajališta, a tisuće mladih izmamili su jedni drugima osmijeh na lice znajući kojom svrhom hodočastimo. Ponekad se čini teško pronaći odgovor na pitanje kojom misijom i povodom se katolička mladež okuplja, a zapravo je odgovor vrlo jednostavan. Mi smo tu zbog Onoga koji nas jača, koji nam se svima bezuvjetno daje, nudi ljubav i zajedništvo.

Unatoč sivilu i kiši, vedro i strpljivo smo koračali prema dubrovačkoj luci Gruž, gdje smo slavili sv. misu, pažljivo upijajući svaku riječ koju nam je biskup Uzinić uputio, a posebice su nam se urezale njegove riječi: „Dragi mladi, morate ljubiti sebe same, morate cijeliti sebe i svoje dostojanstvo. Ti, takav kakav jesi, zaslužuješ najvišu pažnju koju Bog može dati i dao je u Isusu Kristu, ali zaslužuješ i pažnju samoga

sebe prema sebi. Nemoj se zanemarivati, trudi se iz dana u dan biti bolji. Tek kad sebe prepoznaš u svom dostojanstvu, kad se počneš cijeliti, onda ćeš moći krenuti prema bližnjemu i u slobodi ljubiti bližnjega.” Također, biskup nas je pozvao da stavimo Krista u središte svoga života, da budemo odvažni i u svojoj slobodi izaberemo Njega kao učitelja i prijatelja u kojega se nikada nećemo razočarati. Nadahnuti biskupovim riječima, nakon misnog slavlja, uputili smo se u domove srdačnih domaćina župe sv. Petar, Boninovo. Godine 2003. god., u Dubrovniku, papa Ivan Pavao II. molio je za mlade iz Hrvatske, a ovoga puta su mladi imali tu čast, večer uoči kanonizacije, moliti i pjevati za nj.

Sutradan, 2000 mladih u župi sv. Petar uveličalo je euharistijsko slavlje zajedno sa šibenskim biskupom Antom Ivassom. Pozivajući se na nedjeljno Evanđelje, biskup Ivass uputio nam je poruku da se ne bojimo te da ne budemo nevjerni kao sveti Toma, nego da otvorimo vrata svojih srdaca jer Isus čeka na nas.

Na kraju, želimo zahvaliti našem župniku Vjekoslavu, koji je svojim udjelom doprinio tome da poruke Susreta ponese i donese u svoje sredine. Također, zahvaljujemo i časnim sestrama, prije svega sestri Dijani, na uloženom trudu kako bismo što spremniji pristupili Susretu. Gradu Dubrovniku i obiteljima domaćinima veliko hvala što su nam nesebično otvorili vrata radosti, ljubavi i slobode. Vidimo se 2017. god. u Vukovaru!

ODVAŽNOST POZIVA

Tekst: Samozatajna redovnica

U PROŠLOM BROJU BRAZDE IMALI SMO JEDAN PROPUŠTENI DUHOVNI POZIV. JESMO LI SE NAKON TOGA JAVILI?

Neki se trenutci u životu pamte tako snažno i zauvijek ostaju u našem sjećanju. Sjećamo se ih se kao da su se dogodili sada. Sjećamo se svake pojedinosti – koje je bilo doba dana, gdje smo bili, s kim smo bili... Sjećamo se svake riječi i osjećaja. Ti trenutci su toliko upečatljivi da nam ponekad stvaraju i poteškoće, a ponekad osobitu radost. Imaš li i ti takvih trenutaka u svojem životu? Koji ti se najviše urezao u pamćenje? Zašto? Postoji li nešto što te znalo podsjetiti na taj poseban trenutak? Kako si se tada osjećao/la? Jesi li bio/la zbunjen/a, radostan ili si možda plakao/la? Jesi li bio/la iznenađen/a ili potresen/a? O čemu si tada razmišljao/la? Tko je bio s tobom?

Isto tako, takvi trenutci znaju preokrenuti i u sekundi promijeniti naš život. Najednom, ono što se činilo u tvojim očima nevažnim postaje izrazito važno. Tvoja škola, prijatelji, sve što radiš, s čime se baviš, najednom dobiva novu ulogu i značenje. Ostanješ zatečen/a i iznenađen/a.

Takav je upravo i Božji poziv. TI i ON, i nitko više. Bog te gleda u oči. Stoji nasuprot tebe. Upućuje ti svoj poziv. Bog te je našao i u tebi prepoznao dio sebe, nešto posebno što mu se

jako sviđjelo. On te zove. Ipak, što sad? Što ćeš učiniti?

Jesi li svjestan što ti se dogodilo? Jesi li svjestan ponude koju Bog ima za tebe? Kako reagiraš? Što činiš? Prolaze li ti trnci tijelom i srcem? Bog stoji i čeka tvoj odgovor. Kakav je tvoj odgovor Bogu? Možeš li mu odmah spremno odgovoriti na poziv ili bi najradije pobjegao i sakrio se daleko od Boga?

Jona, jedan od njegovih proroka, također je dobio izravan Božji poziv. Poslušaj što mu Gospodin govori: „...Idi u Ninivu, grad veliki, i propovijedaj u njemu...” Već redak ispod možeš pročitati kako sv. Pismo jasno govori: „A Jona ustade da pobjegne u Taršiš daleko od Jahve.” Odmah nam se nameće nekoliko pitanja: Zašto je Jona pobjegao? Jesu li mu se poziv i zadaća koje mu je Bog povjerio učinili nemogućim ili preteškim? Možda se smatrao nedostojnim Božjeg poziva? Čega se zapravo Jona bojao, Boga ili ljudi? Nije li pomislio što će ljudi misliti o njemu?

Zar ista pitanja ne postavljate i vi, mladi ljudi, pitajući se što će ljudi misliti o meni ako počnem ići u crkvu svaki dan? Što će misliti otac i majka kad im kažem da imam poziv i kako želim biti svećenik ili časna sestra? Hoće li me se moji

roditelji odreći? Hoću li doći u sukob sa svojim prijateljima i vršnjacima? Uostalom, zašto taj Bog uvijek od mene traži neka odricanja, da ostavim sve i pođem za njim? Zar mu ne mogu služiti ovdje gdje jesam?

To bježanje od poziva i od Boga zna ići toliko daleko da Bogu stavljamo pred oči naše mane, grijeha, mnoštvo slabosti, sve – ne bi li kako odvratili Boga koji je Sveznajuć i Svemoguć od njegova plana kojeg ima s nama. Sv. Pismo nam govori dokle može ići ljudska tvrdoglavost. Jona je bježao, ukrao

RAZGOVOR S MONS. BOŽINOVIĆEM

Razgovor proveo: Milan J. Desnica

ČETVRTI KORIZMENE NEDJELJE, 30. OŽUJKA 2014. GODINE, U NAŠOJ ŽUPSKOJ CRKVI SVETU MISU JE SLAVIO MONS. IVICA BOŽINOVIĆ, SVEĆENIK BANJOLUČKE BISKUPIJE. TOM PRIGODOM ZAMOLILI SMO GA ZA KRATKI INTERVJU.

Poštovani monsignore Božinoviću, već nekoliko puta slavili ste svetu misu u našoj župskoj crkvi. Što Vas povezuje s našom župskom zajednicom?

S vašom župskom zajednicom povezuje me moja rodbina koja je tijekom rata u Bosni i Hercegovini izbjegla u Hrvatsku i nastanila se ovdje, na području vaše župe. Zbog toga najmanje jedanput godišnje dođem ovdje slaviti svetu misu za našu rodbinu, a jednom prigodom sam slavio i svetu misu povodom blagdana sv. Ivana Nepomuka, zaštitnika vaše župe.

Kako ste time i Vi postali povremeni stanovnik naše zajednice, možete li nam reći nešto o sebi, da Vas bolje upoznamo?

Svećenik sam Banjolučke biskupije već dvadeset sedam godina. Rođen sam u jednom selu pokraj Banje Luke. Školovao sam se u Banjoj Luci, zatim u Zadru i Sarajevu. Na postdiplomskom studiju sam bio u Rimu tri godine. Tijekom rata, tj. 1992. godine sam se vratio u Banju Luku i od tada sam

cijelo vrijeme u Banjoj Luci. Uglavnom sam bio vezan uz ordinarijat, vršeći razne službe tijekom rata i dugo nakon rata. Danas sam ravnatelj Katoličkog školskog centra bl. Ivan Merz u Banjoj Luci i župnik župe i svetišta sv. Terezije od Maloga Isusa u Presnačama.

Spomenuli ste Katolički školski centar. Koja je njegova osnovna djelatnost i kako provodite tu djelatnost?

“BROJ KATOLIKA SE, NAŽALOST, STALNO SMANJUJE. KAKO JE BANJA LUKA VELIKI GRAD, SVEUČILIŠNI GRAD, TU ĆE LJUDI DOLAZITI I OSTAJATI. MEĐUTIM, AKO SE NIŠTA NE PROMIJENI, MOŽE SE DOGODITI DA SELA ZA KOJU GODINU POTPUNO OPUSTE.”

se u lađu, misleći kako će pobjeći od Gospodina, ali, istom je nastalo nevrijeme. Dok su mornari bacali teret iz lađe i svatko zazivao svoga boga, Jona je tvrdo spavao na lađi. Nije ga bilo briga što Bog misli i hoće, ali Bog ne odustaje. Istina se saznaje. Jona je razoružan. On shvaća kako može bježati, ali ne može pobjeći od Boga jer Bog traži ODGOVOR. Jona odgovara na POZIV.

Bog i tebe poziva, mladi čovječe! Hoćeš li biti odvažan i hrabar? Bog čeka tvoj odgovor. Što ćeš mu odgovoriti?

Katolički školski centar u Banjoj Luci jedan je od sedam Centara u Bosni i Hercegovinu, a svi ti Centri zajedno čine Sustav katoličkih škola za Europu, koju je osnovala biskupska konferencija Bosne i Hercegovine. Naš Centar je osnovan 2005. godine odlukom banjolučkog biskupa. U Centru radi Opća gimnazija. Nama je bila nakana da uz gimnaziju otvorimo i osnovnu školu, ali uslijed nedostatka prostora ostali smo na Općoj gimnaziji. Osnovna svrha naše Opće gimnazije, kao i svake škole, jest odgojiti i obrazovati mladu osobu, odnosno osposobiti ju za budući život, pomoći joj da bude cjelovita osoba. Često puta kažem našim maturantima da im želimo pomoći da budu ljudi kojima ćemo se ponositi, a ne kojih ćemo se stidjeti.

Tko pohađa vašu gimnaziju?

Naša gimnazija, kao i svi Centri u Bosni i Hercegovini, otvorena je za sve učenike. Centri jesu u prvom redu osnovani za Hrvate katolike, ali svi su naši Centri otvoreni za svakoga tko prihvaća naš način rada, tko poštuje naša pravila, tko prihvaća naš nastavni plan i program. Naš nastavni plan i program je jedinstven za sve Centre.

U Banjoj Luci se najbolje vidi da je Centar otvoren za sve, jer najveći dio djece (preko 70%) su djeca pravoslavni Srbi. Mi nemamo provedbu vjerskog izjašnjavanja, već o tome zaključujemo preko vjeronauka. Naime, na katolički vjeronauku idu katolici, a svi ostali su ob-

vezni pohađati etiku i moral. Sada je u Centru zastupljenost katolika 17%. Kako je katolika inače malo u Banjoj Luci, taj postotak je daleko veći nego što je postotak katolika u Banjoj Luci, jer nisu svi katolički učenici iz Banje Luke.

Kakva je situacija s Hrvatima u Banjoj Luci i općenito u Bosni i Hercegovini u odnosu na vrijeme prije rata?

U Banjoj Luci, odnosno u banjolučkoj općini koja obuhvaća grad i puno sela, prije rata je živjelo između trideset i trideset i dvije tisuća Hrvata. Sada je taj broj sveden na jedva četiri tisuće. Na području cijele općine ima desetak župa. Mogu kao primjer navesti svoju župu koja je prije rata imala oko dvije tisuće katolika, a sada ih ima sto trideset. Župa Šimići je imala blizu dvije tisuće katolika, a sada ih ima oko četrde-

setak, a župa Petrićevac je imala skoro pet tisuća katolika, a sad ih ima oko tristo i nešto. To su samo neki pokazatelji što se događalo u banjolučkom kraju. Što se tiče drugih dijelova Bosne i Hercegovine, situacija je različita. Uglavnom, u dijelu koji se zove entitet Republika Srpska, broj Hrvata je minoran. To se može vidjeti po broju katolika koji su prije rata živjeli u određenim područjima, gdje ih sada skoro i nema. Na primjer, u općini Kotor Varoš je živjelo oko jedanaest tisuća katolika, a sada ih nema niti tristo.

U kojoj župi Vi danas djelujete kao svećenik?

Živim i djelujem u župi Presnače. Ta je župa osnovana 1972. godine. Nekada je to bila seoska župa, a danas je u sastavu grada. Kao što sam već spomenuo, župa je kod osnutka imala oko dvije tisuće kato-

lika, a sada ih ima sto trideset. Neznatan povratak se dogodio nakon rata, ali to su sve osobe starije dobi.

Ima li nešto posebno vezano za Vašu župu?

Moja župa je i svetište Svete Male Terezije od Djeteta Isusa za Banjolučku biskupiju. Župna crkva u Presnačama proglašena je 1. listopada 1985. godine biskupijskim svetištem Svete Male Terezije. Svetu misu tom prigodom je predvodio blagopokojni zagrebački nadbiskup Franjo kardinal Kuharić. U tom svetištu danas se nalaze relikvije Svete Male Terezije koje su donesene iz Francuske. Ono što je još vezano za župu jest mučenička smrt vlč. Filipa Lukende (1943.-1995.) i sestre Cecilije Grgić (1952. – 1995.), koji su spaljeni u župnom uredu 12. svibnja 1995. godine. U župskoj kući je danas uređena spomen-soba u kojoj su pronađena izgorjela tijela vlč. Filipa i s. Cecilije. Te iste noći župni ured je izgorio, a zvonik i crkva su miniranjem srušeni.

Jeste li uspjeli obnoviti crkvu i župski stan?

Moram naglasiti da smo i usred tih strašnih dana ostali vjerni Bogu i da smo svete mise imali svake nedjelje te se nikada nisu prekidale. Kako nije bilo ni crkve, ni župskog stana, mise su se održavale u kapelicama po grobljima, a onda smo pomalo prilazili župskoj kući i obnavljali ju. Najprije smo u garaži imali svetu misu, a onda smo sagradili dvoranu pa smo u njoj imali svete mise. Nakon

mного truda, na temeljima porušene crkve sagrađena je nova crkva koja još nije u potpunosti dovršena.

Kako vidite budućnost Hrvata u Vašoj župi, biskupiji i cijeloj Bosni i Hercegovini?

Teško je to u ovom trenutku reći, pogotovo ako me pitate za cijelu Bosnu i Hercegovinu. Situacija je različita od kraja do kraja. Broj Hrvata, nažalost, neprestano opada. U našoj biskupiji je 1997./1998. godine bilo oko pedeset dvije tisuće katolika, a sada ih ima oko trideset šest tisuća. Prije rata je u biskupiji bilo oko 110 tisuća, nakon rata 52 tisuće, a sada je 36 tisuća katolika. Broj katolika se, nažalost, stalno smanjuje. Kako je Banja Luka veliki grad, sveučilišni grad, tu će ljudi dolaziti i ostajati. Međutim, ako se ništa ne promijeni, može se dogoditi da sela za koju godinu potpuno opuste.

To je žalosna slika o broju Hrvata u banjalučkoj biskupiji, kao i cijeloj Bosni i Hercegovini.

Što biste poručili onim Hrvatima koji su došli na ova naša područja ovdje u Hrvatsku?

S obzirom da imate veliko životno iskustvo možda koji savjet onima koji su se nastanili na području naše župske zajednice.

Ono što do mene dopire iz raznih krajeva Hrvatske, čime se mi u Bosni ponosimo, jest da ovdašnji svećenici tvrde kako su im katolici iz Bosne napunili crkve, da su revni u

svom vjerničkom životu, pogotovo u nekim krajevima. Volio bih da to i ostanu, da se ne stide svoje vjere, da ono pozitivno što su donijeli ponude i drugima, da drugi prepoznaju prave vrijednosti i usvajaju ih, a ono što je negativno ne uzimaju kao moderno i zadržavaju.

Prije par godina pročitao sam jedan od intervjua pape Bendikta XVI, a tada kardinala Ratzingera. Kada ga je novinar upitao kako na njega djeluju izvješća o padu broja katolika u svijetu, pogotovo u Europi, Papa je rekao jednu rečenicu koja me se jako dojmila i koju sam zapamtio: „Crkva Božja ne živi od statistike nego od Duha Božjega.”

Kada nas, svećenike, pitaju što još radimo u Bosni i govore nam da tamo više nema života jer su male župe i kako nemamo od čega živjeti, mislim da u Papinim riječima stoji odgovor novinaru i svima drugima: da se živi od Duha Božjega i, dok god mi budemo otvoreni tom Duhu Božjemu, bit ćemo u Bosni prisutni i naša prisutnost će imati smisla. Onoga trenutka kada se uhvatimo samo statistike, vrlo brzo će nas nestati.

Poštovani monsignore Božiću, iskreno se zahvaljujem na Vašim riječima, podršci našem narodu u Bosni i Hercegovini, kao i ovima koji su se doselili u našu župsku zajednicu. Želim Vam obilje Božjega blagoslova u Vašemu životu i radu te otvorenost Duhu koji neka nas sve vodi.

„ROĐEN SAM U VRIJEME KADA SU SE STVARI PO-
PRAVLJALE, A NE BACALE I MIJENJALE NOVIMA.”

Izjava jednog djeda na televiziji vezana za upit o njegovoj dugotrajnoj ljubavi s
voljenom ženom

FOLLOW
YOUR
DREAMS
CANCELLED

NA JEDNOJ FASADI PISALO JE: „GDJE PRESTAJE
AUTORITET, RAĐA SE SLOBODA!”

KORIJEN OVAKVE MISLI MOŽEMO TRAZITI VEĆ KOD ADAMA
KOJI SE SUPROTSTAVIO BOŽJEM AUTORITETU U SILNOJ ŽELJI
DA SAM BUDE KAO BOG, ODNOSNO AUTORITET. JE LI TO BIO
POČETAK NJEGOVE SLOBODE?

PRAZNA GLAVA

Tekst: Bruno Ferrero

Dva dječaka obilazili su žitno polje svoga oca.

„Pogledaj”, vikne jedan, „koja li je razlika među tim stabljikama! Evo kako se samo ove ružno sagibaju, a kako, naprotiv, one lijepo stoje!”

„Dakako”, odgovori važno drugi.

„Kad bih ja bio na mjestu našeg oca, sve bih ove ovdje što su sagnute iščupao i bacio!”

„Divna li gospodarenja da ja tako učinim”, prijekorno ih pouči otac.

„Znate li vi, mladi pametnjakovići, da upravo te stabljike, koje se vama ne sviđaju jesu najbolje. One se savijaju jer nose puno zrnja. One, pak druge - to je prazna slama.”

„Morate zapamtiti: kod ljudi je često kao i u žitnom polju. Prazna glava uvijek se uzdiže više nego ostale, a mudra se saginje.”

“IPAK, BEZ OBZIRA ŠTO
NAM SE DOGODILO ILI ĆE
NAM SE DOGODITI U ŽIVO-
TU, UVIJEK MORAMO BITI
SVJESNI KAKO SMO VRI-
JEDNI JER SE NAŠI ŽIVOTI
NE VREDNUJU PO ONOME
ŠTO RADIMO ILI KOGA
POZNAJEMO, KOLIKO IMO-
VINE IMAMO ILI NEMAMO,
VEĆ PREMA ONOME ŠTO
JESMO.”

IMATI ILI BITI

Tekst: Anđelka Bunić

POSTAVIMO SI PITANJE, DRAGI ŽUPLJANI, KOLIKO SMO PUTA BILI ZAVEDENI PROLAZNI I RASPADLJIVIM, A ZABORAVILI NA ONO VJEČNO I VJERODOSTOJNO ČOVJEKA? NAREDNI TEKST NA IZVANREDAN NAČIN DODIRUJE PARADOKS NAŠEGA VREMENA I ČOVJEŠTVA. ZAMISLIMO SE KRATKO NAD NJIME I BUDIMO HRABRI ZA ODLUKE.

U moru sadržaja kojima nas svakodnevno bombardiraju mediji, primamljuju nas raznovrsne reklame i zovu prekobrojni potrošački centri. Teško je ili gotovo nemoguće, bez čvrste opredijeljenosti da nećemo popustiti pod pritiskom tako moćnih sredstva koja čovjeka vode u krivom smjeru i udaljavaju ga od svoga Stvoritelja, vršiti izbor što nam je od svega toga zaista potrebno za kvalitetan život. Bez izbora, pak, lutamo od „nemila do nedraga” i postajemo sve nesretniji, sve se teže odlučujemo na preuzimanje kontrole nad svojim životom jer nam se svakodnevno servira bezbrižan život, vječna mladost i poziv da se u životu treba što više uživati jer, eto, vrijeme brzo prolazi te treba uzeti sve što nam se pruža. Ipak, što je to „sve”? Nitko ne može i ne treba imati sve. Mnoge ljude je takvo poimanje života odvelo na stranputicu, na put bez povratka, u bijedu i ovisnost.

Kad čovjek odluči kako treba imati bolji auto od susjeda, bolju kuću ili vikendicu, onda ulazi u nerazumne kredite koje ne može vraćati jer je ostao ili

bez posla ili je precijenio svoje snage. Tada nastupa nevolja. U obitelji nastaju svađe, djece kreću u sumnjiva društva, brakovi se raspadaju i čovjek se iznenada našao, a da se nije ni snašao, među beskućnicima, kojih je svakog dana sve više i više.

„OSVRNIMO SE OKO SEBE I BUDIMO ŠIMUN CIRENAC KOJI ĆE NAŠIM SUMJEŠTANIMA POMOĆI NOSITI KRIŽ.”

Jedan takav beskućnik piše: „Svako jutro budim se ogorčen i ljut na samoga sebe. Sreća da ujutro nemam puno vremena za sebe jer ujutro je obično selidba i potraga za doručkom. Ponekad mi se čini da su mi u svih proteklih 10 godina dani bili identični. Tako je bilo i jučer, tako je bilo i pred mjesec dana. Ne mogu reći da će tako biti i sutra jer živim za danas... Znam da je lakše moliti se i nadati se da će netko doći i pomoći, no meni ne treba biti lakše. Lakše mi je kada pronađem hrpu starog papira za potpalu;

lakše mi je kada dođe netko s previše hrane i baci na nas, a mi to bratski podijelimo; lakše mi je kada uspijem zaspati, a da me ne bole leđa od klupe ili betona; lakše mi je kada sanjam sitnice; lakše mi je kada ne razmišljam...”

Događa se u životu da nas netko odgurne od sebe, da padnemo nisko, da se osjećamo kao odbačeni i „ubijeni u pojam”. Ipak, bez obzira što nam se dogodilo ili će nam se dogoditi u životu, uvijek moramo biti svjesni kako smo vrijedni jer se naši životi ne vrednuju po onome što radimo ili koga poznajemo, koliko imovine imamo ili nemamo, već prema onome što jesmo. Svaki je čovjek stvoren na sliku i priliku Božju i kao takav vrijedan je poštovanja i dostojanstva bez obzira što mu se dogodilo u životu i bez obzira tko je za to kriv jer Bog, upravo krivudavim putovima, doziva ljude k sebi.

Osvrnimo se oko sebe i budimo Šimun Cirenac koji će našim sumještanima pomoći nositi križ. Budimo Veronika koja će braći u potrebi pružiti rubac da otaru znojno ili prljavo lice... Svi smo pozvani na to da jedni drugima činimo dobro, da jedni druge hrabrimo, pomazemo i tješimo te pružamo potporu i podršku. Ne trebamo ići daleko. Osvrnimo se oko sebe i naći ćemo nekoga tko čeka našu lijepu riječ, naš topao osmijeh. Ako i ništa nemamo, osmijeh uvijek možemo pokloniti jer on ništa ne košta, a mnogo daje onome kome ga uputimo...

„ŠALJI DALJE!“ – VIJESTI IZ CARITASA

Tekst: Janja Novinc

KAKVO JE MOJE POMAGANJE? RIJEČIMA O TOME KAKO BI SE TREBALO I MOGLO POMAGATI ILI JE ONO ISKAZANO KONKRETNO UČINJENIM DJELIMA? NE OČEKUJ SAMO OD DRUGOGA DA POMAŽE. POMOZI I TI!

Dragi župljani, naš župni Caritas već je tradicionalno organizirao prikupljanje namirnica uz blagdane Božića i Uskrsa. Od prikupljenih namirnica složeni su paketi i podijeljeni našim potrebitim župljanima. Broj potrebitih obitelji se, na žalost, povećao tako da je uz svaki blagdan podijeljeno 50 paketa.

Kod prikupljanja namirnica za nedavno proslavljeni blagdan Uskrsa, primijetili smo lagani porast količine prikupljenih namirnica, ali još uvijek nedovoljne kako bismo mogli primjereno udovoljiti obiteljima s više djece. Pojedini naši stariji župljani su vrlo siromašni i osobno me se jako dojmila izjava jednog starijeg gospodina koji je kazao: „Molim vas samo hrane. Više ne trebam odjeću, nego samo hranu.“

U organizaciji prikupljanja hrane, kao i uvijek do sada, sudjeluje ravnatelj škole gosp. Pavo Šimović. Ovim putem zahvaljujemo se gosp. Šimoviću na njegovom nesebičnom zalaganju. Također, zahvaljujemo se nastavnicima i učenicima Osnovne škole Lučko s područnim školama u Stupniku i Ježdovcu. Zahvaljujemo se poslovođama i djelatnicima prodavaonica „Konzum“ u

	OSNOVNA ŠKOLA (Lučko, Stupnik i Ježdovec)	PRODAVAONICE („Konzum“ Lučko i Stupnik; „Mari-no“ Lučko)	Crkva
BRAŠNO	65	25	16
ŠEĆER	51	33	19
SOL	23	6	8
ULJE	18	21	12
RIŽA	43	10	10
TJESTENINA	92	14	15

NEZAHVALNI DJEČAK

Nepoznati autor

JEDNA BOGATA NASLJEDNICA, OBUČENA U ZLATNO IZVEZENOJ HALJINI, IZAŠLA JE IZ LUKSUZNOG LONDONSKOG HOTELA GDJE JE VEČERALA I PLESALA ČITAVU VEČER NA DOBROTVORNOJ PROSLAVI U KORIST NAPUŠTENE DJECE. BAŠ KAD JE ULAZILA U SVOJ ROLLS-ROYCE, PRIŠAO JOJ JE JEDAN DJEČAK I PLAČUĆI ZAMOLIO: „MOŽETE LI MI DATI NEŠTO NOVACA, GOSPOĐO? SMILUJTE SE. DVA DANA NISAM NIŠTA JEO.“ DAMA SE UŽASNULA. „ODVRATNI NEZAHVALNIČE!“ UZVIKNULA JE. „SHVAĆAŠ LI DA SAM ČITAVE VEČERI PLESALA ZA TEBE!?”

PUNO PUTA JE TAKO U NAŠEM ŽIVOTU. KAD TI POMAŽEM, OSJEĆAM SE VEOMA VAŽNO. IPAK, OČEKUJEM DA MI NA TOME BUDEŠ ZAHVALAN.

Lučkom i Stupniku te prodavaonici „Marino” u Lučkom na iskazanoj ljubaznosti i pomoći kod prikupljanja hrane u njihovim prodavaonicama. Mnogi naši župljani su pokazali svoju dobrotu i osjećaj za bližnjeg donoseći namirnice pred oltar u našu crkvu. Svima im velika hvala. Posebno se zahvaljujemo gđi. Štefci Crnković iz Lučkog na velikim donacijama namirnica koje nam upućuje posredstvom prodavaonice „Konzum” u Lučkom. Isto tako, u proteklom razdoblju od Božića do Uskrsa dva puta je višak odjeće i obuće iz prostorija župnog Caritasa odvezen u skladište Caritasa u Rakitje. Za prijevoz odjeće svoj kombi nam, kao i više puta do sada, ustupa obitelj Lacković te se ovim putem zahvaljujemo obi-

telji Lacković i vozaču kombija.

Sveukupno gledajući, u uskrsnjoj akciji prikupljanja hrane osnovnih artikala prikupljeno je: *(pogledaj tabelu)*

Osim prikupljanja namirnica i podjele paketa, aktivnosti našeg Caritasa uključuju:

- dežurstva srijedom od 9,00-10,00 sati i od 17,30-18,30 sati, a po potrebi i češće;

- prikupljanje odjeće i obuće;

- osiguravanje drva za ogrjev potrebitim obiteljima (u prošloj zimskoj sezoni podijeljeno je 65 m³ drva za ogrjev za 11 obitelji);

- pomoć u novcu i posredovanje kod Općine Stupnik i Ustanove za socijalnu pomoć;

- sređivanje dokumentacije

i izrada godišnjeg izvješća za potrebe Caritasa Zagrebačke nadbiskupije;

- posjete starijim i bolesnim korisnicima.

Već smo u više navrata molili župljane da se jave za volontiranje u župnom Caritasu, no, međutim, nije bilo interesa. Molimo, stoga, župljane koji su spremni pomoći i imaju raspoloživog slobodnog vremena neka se prijave za rad u župnom Caritasu.

Biti volonter u Caritasu podrazumijeva neposredan kontakt s potrebitima. Vjerujemo da u našoj župi ima puno osoba koje imaju dobro srce i razumijevanja za bližnjega pa ih molimo da nam se jave.

SKORO PRESELJENJE ŽUPNOG CARITASA U NOVE PROSTORIJE

Tekst: Franjo Drobilo

Ovaj osvrt započeo bih kratkom kronologijom zbivanja koja su prethodila ovom dugo očekivanom trenutku. Nakon nekoliko pokušaja pregradnje i adaptacije stare gospodarske zgrade za potrebe župnog Caritasa tijekom 2006. i 2007. godine, zbog izuzetno lošeg stanja statike ipak se od svega moralo odustati. Ovaj problem posebno se odnosio na jako ispucale nosive zidove i vlažnost objekta. Stoga je na sjednici župnog ekonomskog vijeća, održanoj 11. travnja 2008. godine, donesena odluka o izradi glavnog projekta za prenamjenu dotadašnje gospodarske zgrade u novi župni pastoralni centar u kojemu bi se smjestile prostorije župnog Caritasa i kluba mladih.

Tijekom sljedeće dvije godine puno energije utrošeno je na „nadmudrivanje” sa Zavodom za zaštitu spomenika kulture čiji su stručnjaci inzistirali kako novi objekt mora biti jednake ambijentalne arhitekture kao i stari. Stav Zavoda za nas uopće nije bio sporan, međutim, nije nam odgovaralo što nisu bile dozvoljene nikakve promjene dimenzija objekta,

čime smo, u konačnici, dobili veličinom manje prostorije nego što smo priželjkivali.

Aktivnosti župnog Caritasa odvijale su se isprva u prostorijama kotlovnice doma Sijač, a od 11. lipnja 2008. godine spremište je privremeno preseljeno u dvoranu stare zgrade Osnovne škole Lučko. 17. studenoga 2009. godine ishodaena je građevinska dozvola (Potvrda glavnog projekta) i u roku dvije godine trebalo je početi s radovima. Na sjednici župnog ekonomskog vijeća od 30. rujna 2011. godine, nakon prikupljene tri ponude, kao najpovoljnija odabrana je ponuda tvrtke LENO IDEAL d.o.o. iz Zagreba.

10. listopada 2011. godine počelo je rušenje stare gospodarske zgrade, a do mjeseca svibnja 2012. godine završena je prva faza izgradnje nove zgrade pastoralnog centra. Time je ispunjen plan da se, s tada raspoloživim financijskim sredstvima, zgrada stavi pod krov i ugradi stolarija. Do mjeseca listopada 2013. godine izgrađena je septička jama, ugrađene su električne instalacije i rasvjeta, vodovodne instalacije,

opločene su prostorije i oličeni zidovi. Sada još predstoji izrada i montaža polica i stalaža za smještaj robe koja se prikuplja od naših darovatelja.

U mjesecu svibnju 2014. godine planira se preseljenje iz stare škole u nove prostorije župnog Caritasa, čime bi bila završena i druga faza izgradnje župnog pastoralnog centra. Nakon nje predstoji još i treća faza koja bi obuhvatila izgradnju stubišta od prizemlja do potkrovlja, izgradnju prostorija kluba mladih i župne knjižnice u potkrovlju, ugradnju vanjske toplinske izolacije s fasadom i uređenje okoliša oko zgrade zajedno s izvedbom opločenja i odvodnje oborinskih voda. Za to će trebati još oko 200,000kn za što će, prema dosadašnjoj dinamici prikupljanja sredstava, trebati još barem dvije godine.

Unatoč tome, mi članovi župnog Caritasa, veselimo se skorom preseljenju u nove prostorije gdje će nam, u boljim uvjetima, rad biti znatno olakšan, a sve s ciljem kvalitetnije pomoći našim korisnicima kojih je, nažalost, svakim danom sve više.

NE ZNAM... MOJE VIĐENJE STVARNOSTI...

Tekst: Danijel Matešić

Svaki Hrvat se rado veseli lijepim stvarima. Nitko od nas zasigurno ne želi biti bijedan i jadan. Ono što sigurno znam jest da će Hrvatska, kao nova europska zemlja, rado pomoći ono najmanjem. Ta svijest, koja je utkana u srca majki i očeva, prenosi se s koljena na koljeno izražavajući samilost prema siromašnima, napuštenima i onima kojima je pomoć potrebna.

Kako Hrvati nikada nisu imali vlastitu zemlju i biraju ovakve ili onakve koji bi vodili Hrvatsku, a dobro znaju što

je patnja, mogu zasigurno reći kako Hrvati ljube bol. Nitko se više od nas ne želi naći u situaciji koja je vladala prije rata, makar neki stariji zagovaraju takve režime, ali puno je onih koji nisu imali ništa, a sada imaju.

Najzanimljivije je do kuda ta samilost tj. bol kod Hrvata ide. Ide do toga da Hrvati vole kazališne i dramske predstave, plesačke i glumačke ekipe koje im na oči izmame suze. Iako sami ne žele trpjeti bol koju im glumci izmame, sami plaćaju i bore se da ju vide... Žele da ih

ta bol samo „pomazi” po površini, a ne osakati u njihovoj nutrini jer nitko ne želi biti jadan i bijedan. Traže onaj ključ koji će uvijek zadovoljiti njihove potrebe u toj mjeri da se nikada više ne nađu u situaciji spavanja na ulici i bez „kinte u đepu”. Vrhunac priče jest da dopuštaju da ih bol mazi po površini, a čekaju priliku da i sami postanu glumci te se popnu na kazališne daske. Nekad je stvar jasna kao vreća krumpira. Družiš se s gnjilim krumpirom i sutra je cijela vreća za bacit...

TRAGOVI U PIJESKU...

Tekst: Vjeran Matešić

Izgubio starac svoje najdragocjenije blago u životu i, pod starije dane, krenuo šumskim putem da ga pronađe. I vidje on kamen, a na kamenu natpis: „Pazi kojim putem kročiš jer, gdje ti je blago, tu ti je i dom.”

Tada vidje obasjan put u dolinu, pun zelenila i raznog cvijeća, i vidje put na brdo puno trnja i kamenja. Brdo, gusto i tamno, gdje se svjetlost jedva probijala i obasjavala put. Sjedne na kamen, rastuži se, pogne glavu i reče: „Sve sam

u životu imao, i obitelj i dom i domovinu... pun zelenila i cvijeća, a sad... Sad sam tu... Sam samcat...” Prolazili sati, dani, tjedni... godine, a nikako da netko naiđe... Obrati se, tada, starac svome srcu: „Nikada me nisi iznevjerio. Živim jer ti živiš u meni i, dok ti kucaš za mene, ja ću hodati za tebe...”

Uzme štap te se drhtavim nogama stade probijati kroz taman i trnovit put... Probijaše se tako satima, danima, tjednima... godinama... i izade

na brdo visoko... Brdo puno poljskog cvijeća i ptičjeg pjeva. Brdo obasjano sunčevim sjajem i nebeskom dugom... Sjede umornog, ali radosnog lica i, čuvši glas, pogleda k nebu. „Sjeti se čovječe, nije život cvijeće i proljeće, već trnovit put ljubavi prema bližnjemu svome.” I pronađe starac svoje blago...

Misao: Svijet je onakav kakvog ga stvorimo, a ne onakav kakvog ga volimo!

MJERILA MOJIH OČIJU I MOJE DUŠE

Preuzeto iz knjige „Ohrabrenja za svaki dan“ autora Quista, Bosmansa, Gibrana i dr.

DRAGO DIJETE, PONEKAD SMO SVI SKLONI OSUĐIVATI I ISMIJAVATI DRUGU OSOBU POKRAJ NAS JER NIJE DOVOLJNO „PAMETNA“, „LIJEPA“, „POPULARNA U DRUŠTVU“ I SL. TAKVA MJERILA NE PRIPADAJU BOGU JER ON, SLAŽEŠ SE, NE POZNAJE „MANJE“ ILI „VIŠE VRIJEDNOG“ ČOVJEKA, NEGO LJUBI ČOVJEKA SAMOG. ZAMISLI SE NAKRATKO NAD TEKSTOM KOJI SLIJEDI I ZAPITAJ SE KAKVA SU MJERILA PRISUTNA U TVOJIM OČIMA I TVOJOJ DUŠI?

Katkad vidimo ljude s tjelesnim ili duševnim oštećenjima i veoma smo brzo skloni govoriti o njima podrugljivo i umišljeno. Radi toga je neka majka izmislila igru: „Ali, doista, to sam ja!“ Povod za to bila je jedna situacija kad se njezina osmogodišnja kćerka gromoglasno smijala jer se neka veoma, veoma debela žena gegala ispred nje poput patke. Majka se kao munjom

ošinuta zaustavila, prignula se, licem posve približila djetetu i rekla: „Ali, doista, to sam ja!“, a zatim nastavila: „Od toga ćemo načiniti igru: svaki put kada vidiš nekoga tko škilji ili šepa, koji je predebeo ili premršav ili nekako nagrđen, zamisli da si ti u njegovoj koži, a on u tvojoj. Tada kaži: Ali, doista, to sam ja!“ Dijete je ponovilo: „Ali, doista, to sam ja!“

Gospodine, nije moja zasluga ako sam do sada mogao ići kroz život bez zdravstvenih, intelektualnih ili drugih ograničenja. Neka nesreća ili bolest bi me veoma brzo mogle trajno učiniti „oštećenom osobom“. Koliko bi me tada duševno ranjivali izrugivanje i nemilosrdnost drugih ljudi. Zato, uvijek se trebam sjetiti što kaže Isus: „Sve što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima!“ - Mt 7,12.

DJEČJE MISLI

ISUSE, U MALOJ BIJELOJ HOSTIJI, ŽELIM TI REĆI...

„...da me podsjetiš na moje najbolje trenutke!” (Marin Todorović, 3.a)

„...da ću biti odlučna!”

(Ana Stehlik, 3.b)

„...da vjerujem u tebe i da ću tebi biti vjerna do kraja svog života.”

(Lara Pršir, 3.b)

„...da jedva čekam da te upoznam i da budemo zajedno u novom svijetu.”

(Luka Baković, 3.b)

TI SI ME, BOŽE STVORIO JEDINSTVENOG/U...

„... Tako sam ja jedinstvena po Tebi! Stvorio si jedinstvenog i mog djeda koji me vodi u šetnju. Stvorio si jedinstvenu moju baku koja mi peče palačinke. Stvorio si jedinstvenog mog brata koji je sladak kao mrvica. Jedinstveno je i to što će u moj život uskoro doći i novi mali brat ili sestra.” (Iva Dunder, 3.a)

„... , a ja sam jedinstvena po svojoj naravi!” (Lucija Kaurinović, 3.b)

BOŽE, ŽELIM PROMIJENITI SVIJET TAKO...

„...da ja budem bolji u svom životu.”

(Noa Sokolović, 3.a)

„...da učim ljude što je vjera, pomažem ljudima, molim za bolesne, brinem za svoj život na isti način kao i za tuđi”

(Gabrijel Cikron, 3.a)

„...pomažem svima i sa svima budem prijateljica. Tako će oni kojima sam pomagala, pomoći drugima i cijeli svijet će se tako moći promijeniti.”

(Lana Milošević, 3.a)

„...da pripovijedam i pjevam o najvećem Propovjedniku, Tebi!”

(Dorian Pejić, 3.a)

„...da budem dobra prema svima pa da se ta dobrota dalje širi.”

(Daria Markoci, 3.a)

„...da obnovim svijet vjerom!”

(Laura Jug, 3.a)

S S V A E J N E Š E J R D O R
 A V J N R M K J R J I A U Z U
 E K E I I I D N M N S E Š D K
 J I R T M L O A N E U M A R A
 N N A Š I O B J P R S O I A P
 A E A J D S R A O I K L S V R
 J Ć V L E R A K K M R I P L I
 L E A O J Đ D K O O I T O J Z
 Š V R V I E J T R P S V V E N
 I S P O V J E D N A T A J N A
 M B I D O I L S I P M O E J N
 O O R A P V A I K J E E D E J
 R G P Z A O P R O Š T E N J E
 P Z Č I S T O Ć A I A D
 I T S O N E Š U R K S T

ISPOVJEDNA TAJNA, MILOSRĐE, KAJANJE, DUŠA,
 MOLITVA, ODRJEŠENJE, PRI PRAVA, PRIZNANJE,
 SVETI SAKRAMENAT, ZADOVOLJŠTINA, VJERA,
 SKRUŠENOST, DOBRA DJELA, ISPOVJEDNIK, MIR,
 ISUS KRIST, PROMIŠLJANJE, SVEĆENIK, RUKA,
 OPROŠTENJE, OZDRAVLJENJE, POKORNIK,
 ZAPOVIJEDI, POMIRENJE, ČISTOĆA, BOG

START

DJEČJE SMIJEŠNE IZJAVE

Pripremila: mala Marija

Švicarske krave koriste se pretežno za pravljenje čokolade.

Krave ne smiju brzo trčati da ne bi prolile mlijeko.

Ja nemam više baku, nju su posadili na groblju.

Leptir je insekt iz porodice helikoptera.

Svi psi vole vodu. Neki čak toliko da u njoj i žive.

To su morski psi.

Što je glava? S glavom sve zapamtiš da ne moraš poslije.

Što ima glava? Glava ima oči koje paze da ne padneš na glavu. Ima rupe sa strane za uši. Ima robove ako si stoka.

Čemu služi glava? Da ju peremo... Da se klima... Da se u nju stavljaju lijekovi... Da ju okrećeš na sve strane...

Tko je bjegunac? To sam ja što sam krao jagode pa poslije bježao.

Tko su vuk i lisica? Vuk mijenja dlaku, a lisica koškoše... Jedu koga ne poznaju, vuk Crvenkapiću, a lisica pijetla.

Što je sredina? Kad je na gornjoj polici luk, dolje krumpir, a u sredini pekmez od šljiva.

Što je rođendan? Tada se pravi torta sa svjećicama. Samo što to gosti jako vole pa tebi ostane malo.

Što je hrabrost? Kad netko vikne: „BA!“, a ovaj se ne uplaši, nego ga samo onako pogleda.

Kako se postaje hrabra? Kad ti netko kaže „Znaš li ti tko sam ja?“, a ti ne znaš... Kad otvoriš oči dok ti peru kosu sa šamponom.

Tko je moćan? Netko tko može najviše razvući žvaku.

Tko je podlac? Obični pod u sobi što su ga nalakirali... Paprika je podlac, probaš ju, a ona ljuta.

Što je osveta? Kad te netko tuži, a ti mu plaziš jezic.

Što je zavist? Kad ti na haljini vise konci.

Što je izobilje? Neko bilje koje se nabije u zemlju pa poslije samo izbije i ima neko lišće koje se jede, ali nije lijepo zato što je špinat.

Što je neimaština? Neimaština ja kad se ošišaš pa te drugi nemaju za što vući.

Što je milosrđe? Netko tko se srdi pa se poslije miluje.

Što je iznenađenje? Kad hoćeš pojesti kolače, a pojeli ih baš pristigli gosti... Kad ti netko podmetne nogu, a ti slomiš ruku... Kad nekoga udaraš po uhu, a on ne čuje zašto si ga udario. Kad dođu gosti i nikako da odu.

Što je srce? Srce nam služi onda kada smo uplašeni da se primimo za njega i provjerimo jesmo li još živi.

DAN KOJEG SE EINSTEIN BOJAO

„BOJIM SE DANA KADA ĆE TEHNOLOGIJA NADRASTI MEĐULJUDSKE
ODNOSE. SVIJET ĆE TADA DOBITI GENERACIJU IDIOTA!”

ALBERT EINSTEIN

VOKALNO INSTRUMENTALNI SASTAV „KARMEL”

Tekst: Josip Hrašćić

„TKO PJEVA, DVOSTRUKO MOLI”, KAZAO JE SV. AUGUSTIN, MISLEĆI PRI TOMÉ KAKO GLAZBENI TONOVI, IZGOVORENE NOTE ILI ZVUK POJEDINIH INSTRUMENTA, MOGU DODIRNUTI LJUDSKU DUŠU DA PRIĐE BLIŽE I OTVORENIJE BOGU U PJESMI ZAHVALE, U PJESMI PROŠNJE ILI KAJANJA, U PJESMI VELIČANJA... NA PLODONOSAN NAČIN, VIS „KARMEL” IZ HRVATSKOG LESKOVCA UZDIŽE PJESMOM ČOVJEKOVU MOLITVU PREMA BOGU BAŠ POPUT MIOMIRISA TAMJANA ILI TEK NAOKO NEZNATNE MOLITVE DJETETA.

Dragi župljani, iako ste zasigurno već upoznati, nije na odmet podsjetiti vas kako vokalno-instrumentalni sastav „Karmel” već nekoliko godina djeluje u kapeli sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu, animirajući sv. misu svaku treću nedjelju u mjesecu. Osim toga, VIS „Karmel” glazbeno animira susrete i klanjanja mladih koji se održavaju nedjeljom navečer u 20.15h.

Članove sastava čine mladi iz zajednice „Mladi Karmela Božanskog Srca Isusova”, no treba napomenuti kako članstvo u sastavu nije otvoreno samo za članove zajednice, već je svatko dobrodošao u sastav ukoliko je motiviran i posjeduje želju za pjevanjem. Inače, članove sastava čine mladi od sedmog razreda pa sve do radničke mladeži tako da, vjerujem, ima još mnogo mladih koji bi se možda mogli i željeli priključiti.

Što se tiče pojedinih, nama, značajnijih aktivnosti, ove smo godine sudjelovali na božićnoj priredbi pod nazivom „Isus u Cinkušu” koju su pripremali „Mladi Karmela BSI”. Iduće što nam predstoji jest ljetno Karmelijada gdje će nam u Hrvatski Leskovac doći oko 200 – tinjak mladih iz cijele Hrvatske te nam već sada teku pripreme oko tog samog događaja.

Kao što možete pretpostaviti, puni smo ideja za iduću godinu, no, više od svega u svakom trenutku uživamo u slavljenju Boga i međusobnom zajedništvu. To je, naposljetku, na prvom mjestu svega što radimo i zbog čega se okupljamo.

KLUB MLADIH „SIJAČ”

Tekst: Kristina Lončar

PRISPODOBA O SIJAČU NA IZVANREDAN NAČIN GOVORI NA KOJU ZEMLJU TREBA PASTI SJEME DA BI ONO OSTVARILO MNOGOSTRUKI PLOD. IPAK, NIJE SAMO IZBOR ZEMLJE VAŽAN SASTOJAK KRŠĆANSKOG USPJEHA, VEĆ I NEPRESTANO PROMIŠLJANJE O SADNJI, „ZALIJEVANJE” I „OKOPAVANJE” SJEMENA, A ONDA, NAPOSJETKU, I SAMA ŽETVA. DRAGI ŽUPLJANI, I U NAŠOJ ŽUPI POSTOJE MNOGI ŽETEOCI, A PRIČU O JEDNIMA OD NJIH DONOSIMO U NASTAVKU...

Već treću godinu zaredom, svake srijede u 17 sati u Klinici za dječje bolesti Zagreb, uspješno se održava projekt „Mise u Klaićevoj bolnici”. Dostični projekt dio je humanističkog pristupa djetetu u bolnici kroz koji se provodi sustavno duhovno pomaganje oboljeloj djeci i njihovim roditeljima.

Projekt je potpomognut od strane same Klinike, župe Sv. Blaža i zagrebačkog Nadbiskupskog duhovnog stola, a sv. mise su prvenstveno namijenjene djeci koja, nažalost, svoje trenutke provode u bolnici. Klinika je za ostvarenje tog programa omogućila stalni dolazak svećenika i desetak zbo-

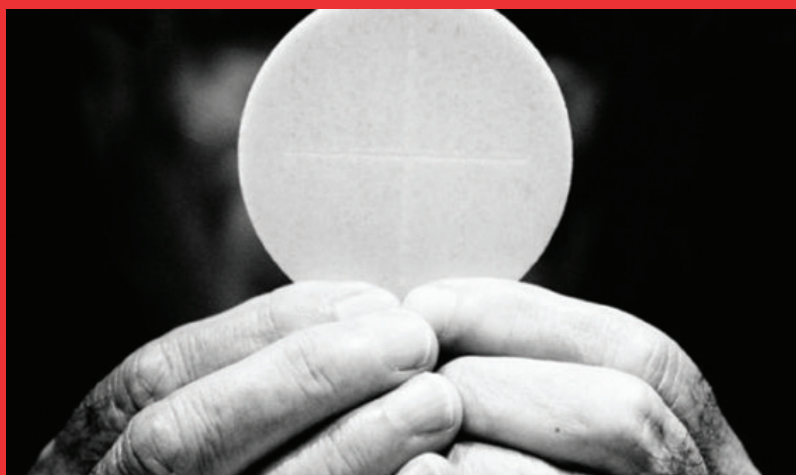
rova mladih kao što su zborovi „Hosana”, „Stijene”, „Hilarus”, „Plam”, „Apostoli mira”, naš zbor mladih „Allegro” i mnogi drugi. Zborovi pjevaju na svetim misama, ali prije same mise često animiraju djecu po odjelima na kojima je to dopušteno. Dojmovi svih sudionika su i više no pozitivni, a nama je to jedno od dražih iskustava. Takav projekt, naravno, sam po sebi nije velik ni pompozan sve do onog trenutka kada vidimo osmijehe na dječjim licima kada zajedno s nama zapjevaju. Divno je darovati sebe, svoje vrijeme i talente bolesnoj djeci. Od svih događaja i trenutaka koji kao zbor zajedno provodimo, usudim se reći da nam je ovaj najdraži.

Od ostalih događaja u 2014. godini, spomenula bih još sljedeća dva. Na poziv predstavnice Njemačke nacionalne manjine Grada Zagreba, gđe. Jasminke Petter, zbor „Allegro” sudjelovao je na svečanom obilježavanju Dana žena, 8. ožujka, u Europskome domu u Zagrebu. Nekoliko dana kasnije, na poziv monsijora Antuna Sentea, zbor je 16. ožujka gostovao u vrapčanskoj župi Svete Barbare, dok je naš velečasni Vjekoslav Pavlović ondje predvodio sveto misno slavlje.

Ostatak godine donosi nam mnoge uzbudljive događaje, kao što su razna gostovanja po domaćim župama, Zagrebački susreti glazbenih amatera, koncert povodom blagdana župnog zaštitnika i ljetna turneja. Kako će sve proteći, saznajte u idućoj Brazdi.

DIREKTORIJ ZA SLUŽBU I ŽIVOT PREZBITERA – IDENTITET PREZBITERA

Tekst: Vlč. Mijo Matošević

U OVOM BROJU BRAZDE, DONOSIMO VAM TEKST KOJI JE VEZAN ZA TEMATIKU IDENTITETA PREZBITERA; TEMATIKU ČIJI SMO PREDGOVOR IZNIJELI U PRETHODNOM BROJU BRAZDE. SVAKAKO GA PROČITAJTE, S TIME DA U NAREDNIM BROJEVIMA BRAZDE ŽELJNO IŠČEKUJEMO NASTAVAK DALJNJIH MISLI I TEOLOŠKIH PROMIŠLJANJA NAŠEG PONIZNOG APOSTOLA.

Ivan Pavao II. u svojoj posinodskoj apostolskoj pobudnici opisuje svećenikov identitet: „Prezbiteri su u Crkvi i za Crkvu kao neko sakramentalno posadašnjenje Isusa Krista, Glave i Pastira; vjerodostojno propovijedaju njegovu riječ, ponavljaju njegove geste oprostjenja i ponude spasenja, nadasve krštenjem, pomirenjem i Euharistijom; kao i ono, ispunjeni ljubavlju sve do posvemašnjeg dara samoga sebe, skrbe za stado koje ujedinjuju i vode k Ocu po Kristu u Duhu.” Sukladno tome, važna je i reče-

nica kako: „Svi vjernici tvore sveto kraljevsko svećenstvo, po Isusu Kristu prinose duhovne žrtve Bogu i navještaju čudesna djela onoga koji ih je iz tame pozvao u svoje divno svjetlo.” (1 Pt 2,5-9).

Ministerijalno svećenstvo nalazi svoj smisao postojanja u perspektivi živog i djelatnog jedinstva Crkve s Kristom. Po ministerijalnom svećenstvu djelovanje Krista - Glave postaje opipljivo i stvarno. Ono svjedoči da se Krist nije udaljio od svoje Crkve. Crkva promatra ministerijalno svećeništvo kao dar koji joj je udijeljen služnjem nekih njezinih vjernika. Krist nastavlja svoje poslanje spasenja preko apostola i nastavlja u Crkvi po biskupima, njihovim nasljednicima. Oni ga, u podređenom stupnju, prenose prezbiterima kao suradnicima biskupskog reda... Svećenički je poziv uistinu uzvišen poziv, koji ostaje veliki misterij pa i za one koji su ga primili na dar.

Po sakramentalnom ređenju, izvršeno polaganjem biskupovih ruku i njegovom posvećujućom molitvom,

utvrđuje se u svećeniku posebna ontološka povezanost koja prezbitera ujedinjuje s Kristom, Velikim Svećenikom i Dobrim Pastirom. Zaređeni svećenik postaje, u Crkvi i po Crkvi, živa i prepoznatljiva stvarna slika Krista svećenika. On prima u uzdarje „duhovnu moć” koja znači sudjelovanje na vrhovnoj vlasti kojom Isus Krist, po svom Duhu, vodi Crkvu. Svećenik ucjepljuje prezbitera u trojstveno otajstvo, po Kristovu otajstvu, u ministerijalno zajedništvo Crkve u cilju služenja Božjem narodu. On nije uposlenik zadužen za vjerska pitanja, nego kao Krist, koji „nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu za mnoge.” (Mt 20,28).

Svaki svećenik je jedinstven kao osoba. Posjeduje vlastitu narav. Bog ne poništava osobnost niti pojedinu narav, nego se želi njome poslužiti. Milost gradi na naravi. Kršćanin po krštenju, ulazi u jedinstvo s jednim i trojstvenim Bogom. On je posinjen u njegovu jedinom Sinu. Pozvan je po božanskom posinjenju iskusiti očin-

sku brižnost oca koji nikad ne napušta svoje dijete. Svećenik je, zbog posvećenja primljenog sakramentom reda, stavljen u jedan osobit i jedinstven odnos s Ocem, Sinom i Duhom Svetim. Naš identitet ima svoj posljednji izvor u ljubavi Očevoj.

Svećenik je uključen u trojstvenu dinamiku spasenja s osobitom odgovornošću. Njegov identitet proizlazi iz posluživanja riječi i sakramenta. On je bitno povezan s otajstvom Očeve spasotvorne ljubavi. Odnos – relacija je bitna karakteristika svećeničkog identiteta. Milost i neizbrisivi biljeg, sakramentskim pomazanjem Duha Svetoga, dovođe svećenika u osobni odnos

“SVEĆENIČKI JE POZIV UISTINU UZVIŠEN POZIV, KOJI OSTAJE VELIKI MISTERIJ PA I ZA ONE KOJI SU GA PRIMILI NA DAR.”

s Trojstvom jer predstavljaju izvor svećenikova bića i djelovanja. Kako je služba prezbitera povezana s biskupskim redom, ona ima udjela u vlasti kojom sam Krist izgrađuje, posvećuje i upravlja svojim Tijelom. Svećeništvo prezbitera pretpostavlja sakramente kršćanske inicijacije, ali se ipak podjeljuje onim posebnim sakramentom kojim se prezbiteri po pomazanju Duhom Svetim obilježuju posebnim biljegom te se tako su-obličuju Kristu svećeniku, kako bi bili u stanju djelovati u

osobi Krista Glave. Cilj, dakle, za kojim prezbiteri teže u službi i životu jest proslava Boga Oca u Kristu. Prezbiteri su dionici Kristova jedinstvenog svećeništva kao suradnici biskupa: odrednica je čisto sakramentska, zato se ne može tumačiti u čisto organizacijskom smislu. Zajedničko svećeništvo vjernika, i ministerijalno ili hijerarhijsko, nužno su usmjereni jedno na drugo. Jedno i drugo imaju, svako na svoj način, udjela u jednomu Kristovu svećeništvu, ali se međusobno razlikuju.

Svijest o identitetu svećenika ima posebnu važnost u sadašnjem sekulariziranom kulturnom okruženju gdje je „svećeniku stran opći mentalitet, upravo zbog najosnovnijih vidova njegove službe, da je čovjek kojemu su povjerene svetinje, da je uzet od svijeta da zagovara za svijet i da je postavljen u to poslanje od Boga, a ne od ljudi.” (Heb 5,1). Ljudi traže u svećeniku Božjeg čovjeka kod kojega će naći Božju riječ, njegovo milosrđe i Kruh nebeski koji daje „život svijetu” (Iv 6,33). Bog je jedino bogatstvo koje ljudi priželjkuju naći u svećeniku.

Krist pridružuje apostole svojem poslanju. „Kao što je mene poslao Otac, i ja šaljem vas.” (Iv 20,21). U samom svetom ređenju na ontološki je način prisutna misionarska dimenzija. Svećenik je izabran, posvećen i poslan da djelotvorno aktualizira neprolazno poslanje Krista.

Svećenik postaje njegovim autentičnim predstavnikom i

glasnikom. Suobličavanje Kristu, sakramentskim posvećenjem, određuje svećenika u krilu Božjeg naroda i čini ga, na njemu svojstven način, dionikom posvetne, učiteljske i pastoralne vlasti samoga Isusa Krista, vođe i pastira Crkve.

Djelujući „in persona Christi Capitis”, prezbyter postaje služitelj bitnih spasenjskih čina, prenosi istine nužne za

“NAŠ IDENTITET IMA SVOJ POSLJEDNJI IZVOR U LJUBAVI OČEVOJ.”

spasenje i pase Božji narod vodeći ga prema svetosti. Sveti Pavao piše: „Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu.” (Kol 1,24)

Prezbiterskim ređenjem svećenik je primio pečat Duha Svetoga po kojem na sebi nosi biljeg tog sakramenta da zauvijek bude služitelj Krista i Crkve. On to čini s ljubavlju. Ta ljubav određuje u prezbiteru njegov vlastiti način razmišljanja, djelovanja i ophođenja s drugima. Svećenika, uključena u crkveno zajedništvo zajedno s čitavim svećeničkim zborom, vodi Duh Istine, kojega je Otac poslao po Kristu i koji ga u svemu poučava, dozivajući u pamet sve ono što je Isus rekao apostolima. Tako otkriva bogatstvo Božje riječi koju valja naviještati crkvenoj zajednici koja mu je povjerenjena. Svećenik svakog dana moli svjetlo Duha Svetoga da

SANCTUS SUBITO – SVETAC ODMAH!

Tekst: Anđelka Bunić

„Zbor kojem pripadam organizira put u Rim. Kakva sreća! ‘Vidjeti Rim i umrijeti!’ - nisam shvaćala tu uzrečicu dok se i sama nisam u to uvjerila. Sada ću vidjeti našega papu Ivana Pavla II., sveca već na ovoj zemlji. Papu koji je brinuo za svoje stado, koji je suosjećao s patnjama svoga stada, koji se prvi otisnuo u svijet da bude blizu i da pruži utjehu, podršku svim opterećenima i izmučenima. Svetac koji se ispričao za sve patnje koje je Crkva kroz povijest nanosila, bilo svjesno ili nesvjesno. Svetac koji je imao hrabrosti ukoriti ‘sol koja je obljutavila’ u velesili koja vedri i oblači – Americi. Onaj koji je žrtve molio za oprost jer je znao da samo istina oslobađa...“

Došavši u Rim, taj vječni grad, osjetila sam duh svetih ljudi koji su kročili po tom tlu...

Kako sam samo željno iščekivala susret s Papom. Primanje u Dvorani Pavla VI... Veličanstvena dvorana, veličanstveni susret. Suze su nam tekle kad smo se rukovali s našim Ocem. Ganuće koje sam osjetila ne mogu iskazati riječima. Papa nas je pozdravio na hrvatskom...

nasljeđuje Krista. Krist djeluje na dobrobit Crkve, po Duhu Svetom, čiju djelotvornu moć zaziva svećenik koji bogoslužje slavi „in persona Christi“. To je vidljivo u euharistijskoj molitvi u kojoj svećenik zaziva Duha Svetoga da se u sili spusti na kruh i vino. Izgovara Isusove riječi da se dogodi pretvorba – transsupstancijacija kruha u Kristovo „darovano“ tijelo i vina u Kristovu „prolivenu“ Krv, i da se u tom sakramentu uprisutni njegova jedinstvena otkupiteljska žrtva. Svećenik u zajedništvu s Duhom Svetim crpi snagu za vođenje povjerenene mu zajednice i da sačuva zajednicu u jedinstvu koje je Gospodin želio. On treba moliti za jedinstvo vjernika, da budu jedno kako bi svijet povjеровao da je Otac poslao Sina za spasenje svijeta.

Krist, trajni izvor spasenja, otajstvo je iz kojeg proistječe

otajstvo Crkve, koja je njegovo Tijelo i Zaručnica. Zaručnik ju poziva da bude znak i sredstvo otkupljenja. U njoj služba prezbitera nalazi svoj prirodni locus – mjesto i ostvaruje svoje poslanje. Svećenik, obavljajući svoju službu, uključen je u otajstvo Crkve koja postaje svjesna da nije sama od sebe, već od Kristove milosti u Duhu Svetom. Dok je svećenik u Crkvi, nalazi se i pred Crkvom. Najznačajnija uredba svećenikove uloge u Crkvi i pred Crkvom jest euharistija gdje svećenik poziva narod da uzdigne srce Gospodinu u molitvi i djelovanju milosti koju on, u ime čitave zajednice, upućuje Bogu Ocu po Isusu Kristu u Duhu Svetom. Svećenik ljubi Crkvu kako ju je Krist ljubio, posvećujući joj sve svoje snage i darivajući joj se pastirskom ljubavlju sve do svakidašnjeg predanja svojega vlastitog života.

Papa nas ni kasnije nije zaboravio. Tri puta je posjetio našu napaćenu zemlju. Bila sam svjedokom slavljenja misnog slavlja na Hipodromu. To je bilo veličanstveno! Doživjeti ono zajedništvo, ono oduševljenje... Upijati papine riječi ohrabrenja, nade i utjehe, ali i upozorenja da se ne osvećujemo... Bio je to melem za ranjenu dušu... Onda Marija Bistrica. Opet nas je došao utješiti i podići u vjeri... Opet ohrabre-

nje i nagrada za patnje. Patnja nas uvijek pročišćava ako joj nađemo smisao. Bez smisla je uzaludna. Opet puno naroda, a jedna duša. Takav osjećaj mogu nam dati samo veliki ljudi kao što je bio naš dobri papa. Nakon toga, uslijedio je još jedan posjet Zagrebu, Dubrovniku, Rijeci, Osijeku. Sada su se već jasno pokazivali znakovi uznapredovale bolesti, ali naš svetac na zemlji nije se predavao. Koja snaga duha! Slabašan u tijelu,

jak u duhu, opet nas je došao ohrabriti, uliti nadu...

Na kraju, njegovo umiranje. Dok se u svijetu zagovarala eutanazija, papa nam je pokazao kako se dostojanstveno umire. Pokazao je da je jedino naš Stvoritelj onaj koji smije ugasiti našu svijeću života. Dok je on umirao, ispred prozora njegove sobe silan svijet je klicao: SANCTO SUBITO! SANCTO SUBITO! - SVETAC ODMAH! SVETAC ODMAH!"

PROGLAŠENJE PAPE IVANA PAVLA II. SVETIM

Tekst: Luka Drobilo

„SVECI SE NE RAĐAJU, SVECEM SE POSTAJE SVAKI DAN!” OVA IZREKA ZAISTA NA VJERODOSTOJAN NAČIN GOVORI O LIKU I DJELU SVETOG PAPE IVANA PAVLA II. NAĐIMO VREMENA DA PREPOZNA MO TRAGOVE KOJE JE IZA SEBE OSTAVIO I KOJIMA SMO MI „SVJEDOCI”.

O životu

Ivan Pavao II. (tj. Karol Wojtyła) rođen je 18. svibnja 1920. god. u Wadowicama, mjestu smještenom nedaleko od grada Krakova u Poljskoj. Za vrijeme Drugog svjetskog rata radio je u kamenolomu i kemijskoj tvornici, a godine 1942. odlučio je postati svećenik i potajno počeo studirati teologiju. Za svećenika je zaređen u Krakovu 1. studenoga 1946. god., nakon čega je 1948. god. doktorirao teologiju u Rimu, a 28. rujna 1958. god. zaređen za pomoćnog krakovskog biskupa. Aktivno je sudjelovao na Drugome vatikanskom koncilu (1962–1965. god.), da bi ga dvije godine nakon završetka Koncila, 26. lipnja 1967. god., papa Pavao VI. imenovao kardinalom. 16. listopada 1978. god. izabran je za papu te je tada uzeo ime Ivan Pavao II. Tijekom svog papinstva bio je neumoran svjedok evanđelja, apostol u Vatikanu, Rimu, Italiji i po cijelom svijetu. Umro je u Vatikanu 2. travnja 2005. god., a njegov nasljednik, papa Benedikt XVI., proglasio ga je blaženim 1. svibnja 2011. god.

Stil života pape Ivana Pavla II. bio je veliko iznenađenje za cijeli svijet jer je on unio drastične promjene u način na koji se percipira lik jednoga pape. Ivan Pavao II. je još od mladenačkih dana bio jednostavna i aktivna osoba, otvorena za sve ljude, od kojih je posebice volio mlade i s kojima je radio od početka svojeg svećeničkog puta. Zauzvrat su i mladi njega voljeli i spremno se odazivali njegovim pozivima za susret i činjenje dobra. Osim njegove vedrine i srdačnosti, osobina zbog koje je postao posebice voljen u cijelome svijetu bila je otvorenost prema svima, neovisno o nacionalnosti, rasi i vjeroispovijesti, te neprestano pružanje ruke pomirenja svoj braći i sestrama. Ivan Pavao II. bio je prvi papa u povijesti koji je posjetio džamiju i sinagogu, koji je redovito okupljao poglavare svih religija svijeta na zajedničku molitvu za mir, koji je cijeli svoj život predano radio na poticanju zajedništva kršćana, ali isto tako i prvi papa koji je u ime Crkve zatražio oprost za sve nedaće koje su kršćani tijekom povijesti prouzročili.

„OSOBI NA ZBOG KOJE JE POSTAO POSEBICE VOLJEN U CIJELOME SVIJETU BILA JE OTVORENOST PREMA SVIMA, NEOVISNO O NACIONALNOSTI, RASI I VJEROISPOVIJESTI, TE NEPRESTANO PRUŽANJE RUK E POMIRENJA SVOJ BRAĆI I SESTRAMA.”

Budući da je zaista bio „čovjek iz naroda i za narod”, Ivan Pavao II. konstantno je težio izići u susret čovjeku, susresti se s vjernicima gdje god bili,

zbog čega je dobio nadimak „papa putnik“. Tijekom svoga pontifikata bio je na 104 apostolska putovanja prilikom kojih je prešao 2 milijuna kilometara i time obišao svijet 31 put. Zbog toga je često izbivao iz svoga doma u Vatikanu, ali je zato stotinama milijuna ljudi diljem svijeta pružio priliku da ga sretnu i s njim podijele svoje poteškoće, tugu, ali i svoju nadu i radost. Unatoč svim pozitivnim nastojanjima, često je doživljavao napade, kako verbalne, tako i jedan konkretan fizički pokušaj atentata. Međutim, i u tim najtežim trenucima, u činu oprosta svom atentatoru, ponovno se poka-

zala njegova veličina.

Osim što je bio velika duhovna veličina i jedan od najvećih državnika našega vremena, Ivan Pavao II., i kao „običan“ čovjek, bio je veoma talentiran i svestran. Bio je pisac – napisao je velik broj pjesama, drama i eseja, prevedenih u milijune primjeraka na mnoge jezike svijeta. Za vrijeme Drugog svjetskog rata sudjelovao je u radu Rapsodijskog kazališta u Krakowu kao glumac, redatelj i scenograf, a pisao je i dramske tekstove. Njegova najpoznatija drama „Pred zlatarnom“ izvođena je u mnogim svjetskim kazalištima, među ostalima i u splitskom HNK-u.

U pogledu kulturne djelatnosti, u našim krajevima je najpoznatiji prijevod njegove pjesme „Krist na žalu“ na hrvatski jezik. Osim umjetnosti, veoma je volio i sport kojim se bavio još od rane mladosti. Sport je smatrao Božjim darom i redovito je sudjelovao u sportskim događanjima i nastojao vršiti pozitivan utjecaj na one koji su se njime bavili.

Jedan izuzetno dirljiv trenutak, koji će meni osobno uvijek ostati u sjećanju, bio je u posljednjim danima njegova života na zemlji. Kada ga je već obuzela teška bolest, papa je, kao i mnogo puta do tada, pozvao mlade k sebi i zamolio ih da mole za njega. U sljedećim danima, na Trgu sv. Petra veliko se mnoštvo skupljalo na molitvu i bdijenje pod papinim prozorom, među kojima i mnoštvo papine mladeži koja se iz cijele Europe skupila da bude s njime. Iako je bio vezan uz krevet i nije im se mogao osobno obratiti, papina poruka okupljenom mnoštvu bila je jednostavna: „Zvao sam vas i odazvali ste se. Hvala vam!“

Proglašenje svetim

Kako bi netko bio proglašen svetim, potrebno je proći više dugotrajnih postupaka, od čega su javnosti u pravilu najpoznatija posljednja dva: postupak beatifikacije te, potom, kanonizacije. Nakon što umre osoba koja je živjela na glasu svetosti i koju se želi uzdići na čast oltara, prvo je potrebno detaljno proučiti njen život, ispitati svjedoke i proučiti dostupne spise o toj osobi

“TIJEKOM SVOGA PONTIFIKATA BIO JE NA 104 APOSTOLSKA PUTOVANJA PRILIKOM KOJIH JE PREŠAO 2 MILIJUNA KILOMETARA I TIME OBIŠAO SVIJET 31 PUT.”

kako bi se dokazao njen čestit život. Taj posao obavlja osoba zvana postulator koji doprinosi proglašavanju pojedine osobe slugom/sluzbenicom Božjom. Proces inače započinje nekoliko godina nakon smrti, no postoje iznimke.

Nakon što je čestitost života dokazana, za beatifikaciju (proglašenje blaženim) potrebno je dokazati jedno čudo koje se dogodilo po zagovoru te osobe (mučenici su izuzeti od ovog koraka). Ovdje se obično radi o čudesnom ozdravljenju ili spašavanju iz smrtne opasnosti koje se ne može objasniti kao rezultat liječenja ili uobičajenog (prirodnog) slijeda događaja. Pošto se čuda smatraju dokazima kako je ta osoba na nebu i kako se može zauzimati za nas, ono se mora dogoditi nakon njene smrti.

Kada je osoba proglašena blaženom, potrebno je da se dogodi (i dokaže) još jedno čudo do kojega je došlo po njenom zagovoru kako bi ona mogla biti kanonizirana – proglašena svetom. Proglašenjem svetom, osoba zadobiva štovanje od strane cijele Crkve, dok blaženike štiju samo lokalne zajednice kojima je ta osoba od velike važnosti. Bitno je napo-

“U SLUČAJU IVANA PAVLA II. VRIJEME ČEKANJA ZA POČETAK PROCESA DOKAZIVANJA SVETOSTI JE, ZBOG POSEBNIH OKOLNOSTI SKRAĆEN.”

menuti kako kanonizacija ne čini nekoga svetim, već samo potvrđuje ono što je Bog već učinio.

U slučaju Ivana Pavla II. vrijeme čekanja za početak procesa dokazivanja svetosti je, zbog posebnih okolnosti i prepoznavanja njegove svetosti u cijeloj Crkvi, skraćeno. Uz sva svjedočenja i dokaze o svetosti života, posebnu težinu i, u konačnici, potvrdu svetosti, daju čuda koja su se dogodila po zagovoru Ivana Pavla II., od kojih su dva prihvaćena u postupcima beatifikacije/kanonizacije. Prvo čudo je čudesno izlječenje francuske redovnice, sestre Marie Simon-Pierre Normand, redovnice oboljele od Parkinsonove bolesti za koju se Ivanu Pavlu II. zagovarala cijela njezina redovnička zajednica. Drugo čudesno izlječenje dogodilo se Floribeth Mora Diaz, majci četvero djece i baki četvero unuka kojoj je 2011. godine, nakon jake višednevne glavobolje, dijagnosticirana aneurizma na mozgu. U oba slučaja radilo se o neizlječivoj bolesti čiji iznenadan nestanak nije moguće objasniti postojećim medicinskim saznanjima. Osim ova dva dokazana čuda, postoji i velik broj drugih koja se mogu pripisati zagovoru Ivana Pavla II. za koja, međutim, postoje barem djelomična objašnjenja kako je do njih došlo.

Zgoda iz života

Jednom je kasnio vlak kojim je putovao predavač Lublinskoga katoličkog sveučilišta, vlč. Karol Wojtyła. Studenti

koji su čekali ispit, zbog nedolaska ispitivača, otišli su svaki na svoju stranu. Ostao je samo jedan svećenik koji nije poznavao Wojtylu jer nije dolazio na njegova predavanja, a za ispit se pripremao iz posuđenih skripti. Nakon dva sata kašnjenja, upao je u učionicu zadihani Wojtyła, izgledom ne mnogo stariji od svojih studenata. Svećenik-student, utješeno kako neće polagati sam ispit, upita:

- Stari, i ti na ispit?

- Da, na ispit - promrmlja Wojtyła.

- Tip opasno kasni. Svi su se razišli, a ja čekam jer moram danas položiti - objasnio je student.

- A ti? Ti ne poznaješ Wojtylu? - upitao je upravo pristigli.

- Ne, vjerojatno je neki dosadan tip. Nisam dolazio na njegova predavanja jer su mi govorili da su vrlo apstraktna i teška - objasnio je student.

I riječ po riječ, razgovor je prerastao u ponavljanje gradiva. Wojtyła je pitao, slušao i tako jasno tumačio zamršena filozofska pitanja da je student u jednome trenutku rekao: „Ej, koji si ti štreber! Molim te, kad dođe velečasni profesor, nemoj ići prije mene na ispit jer ću nakon tebe sigurno pasti.” Kakvo je tek bilo njegovo iznenađenje kad je čuo: „Daj indeks, ja sam Wojtyła.”

(Dobio je plus četiri, sjeća se tadašnja studentica Krystyna Sajdok. Mladež Lublinskoga katoličkog sveučilišta često je prepričavala tu zgodu koja je uvijek iznova budila simpatije prema profesoru Wojtyli.)

SVETI PAPA IVAN XXIII., „ČOVJEK KOJI JE PREPUSTIO DA GA VODI BOG” (papa Franjo)

Tekst: Uredništvo Brazde

IAKO NAM SE, VJERUJEM, PRVE ASOCIJACIJE NA OVOGA PAPU POVEZUJU S DOGAĐAJIMA „DRUGI VATIKANSKI KONCIL”, ILI PRIDJEVIMA POPUT „PUNAŠAN PAPA” ILI „PAPA TALIJAN”, NEMOJMO ZASTATI SAMO NA NJIMA JER NADIMAK „DOBRI PAPA” ILI „PAPA HUMORA”, SLOŽIT ĆETE SE, TREBA RIJEČIMA I DJELIMA ZASLUŽITI. PROČITAJTE, STOGA, ZANIMLJIVE ANEGDOTE IZ NJEGOVA ŽIVOTA KAKO BISTE MU ZASLUŽENO I SAMI MOGLI PRIDJENUTI I OPRAVDATI DOBIVENE NAZIVE.

* Poznato je da Ivan XXIII. potječe iz jedne seljačke obitelji. Tako je jednom napisao: „Postoje tri načina kako se možete uništiti: žene, kockanje i poljoprivreda. Moj otac je birao ono najdosadnije.”

* Dok je Ivan XXIII. bio Apostolski nuncij u Parizu, pozvali su ga na svečani ručak. Tada je sjedio pokraj jedne lijepe gospođe, naprosto previše razgolocene. Nakon što je doneseno voće na stol, on uzme jednu jabuku te je pruži gospođi pokraj sebe. Ona se začudila, no on dodaje: „Izvolite uzeti, gospođo jer, znate, Eva je opazila da je gola tek kada je pojela jabuku.”

* Nakon što su Angela Roncallija izabrali za novog papu, on bi šetao kroz ulice Rima. Jedna žena koja je prolazila pokraj njega reče prijatelju: „O Bože, kako je debeo!” On se okrenu prema njima i odgovori: „Ženo draga! Vjerujem da razumijete da Konkla-

ve nisu natjecanje za ljepotu.”

* „Često se puta probudim u noći i počinjem razmišljati o ozbiljnim problemima u svijetu i kažem sebi kako bih trebao o tim problemima porazgovarati s papom. Drugog dana, kada se probudim, sjetim se da sam ja zapravo Papa.”

* Kada je posjetio jednu bolnicu, upita malog dječaka što želi postati kada odraste. Mali dječak je odgovorio kako bi volio biti ili policajac ili papa. „Ja bih na tvome mjestu postao policajac”, reče Ivan XXIII., „jer svatko može postati papa. Pogledaj samo mene!”

* Jednom je jedan novinar upitao Svetog Oca: „Koliko ljudi radi u Vatikanu?” Na to je Sveti Otac odgovorio: „Otprilike polovica.”

* „Dobri Ivan”, posjedovao je i osobitu tankoćutnost. Kada je bio upozoren da je jedan od njegovih svećenika alkoholičar, uhvatio je za ruku svog tajnika i rekao: „Moramo k njemu!”

Tajnik ga je naposljetku našao u nekoj gostionici te se tajnik, zajedno s papom i tim svećenicom, zajedno odveo natrag u palaču. Tada je Ivan dotičnom svećeniku ponudio da sjedne, riječima: „Brate, sjedni! Želio bih se u tebe ispovjediti.”

* Jedan vatikanski dužnosnik je rekao Svetom Ocu, da je „apsolutno nemoguće” sazvati Drugi vatikanski sabor 1963. godine. „Dobro, onda ćemo ga sazvati 1962. godine”, kaže papa. Tako je i učinio.

* Jednoga dana je Sveti Otac odlučio posjetiti prijatelja u bolnici Duha Svetoga. Tada ga dočeka časna sestra i pozdravi: „Sveti Oče, ja sam poglavarica Duha Svetoga.” On odgovori: „Blago vama! Ja sam samo Njegov sluga.”

* Jedan kardinal u Vatikanu se pobunio kako određen vratar dobiva istu plaću kao i kardinal. Na to odgovori papa: „Taj vratar ima desetoro djece. Nadam se da kardinal nema.”

ŠKOLA PO MJERI SVAKE MLADE KRŠĆANKE

Tekst: Ana Duić

AKO JOŠ NE ZNATE KOJU SREDNJU ŠKOLU UPISATI, SVAKAKO PROČITAJTE NAREDNI DOBRONAMJERNI SAVJET.

Nakon završetka osnovne škole, došao je red da se i ja upišem u srednju školu. Prvo pitanje koje sam si bila postavila bilo je što upisati? Je li mudrije ići u strukovnu školu ili u gimnaziju? Odluka je pala da idem u gimnaziju. Kako sam htjela ići u katoličku školu zbog pretpostavke zdravijeg i vrijednosno utemeljenog društva, upisala sam Žensku opću gimnaziju Družbe sestara milosrdnica s pravom javnosti. Iako svi prvo pomisle kako je to škola za časne sestre, to je zapravo škola u kojoj se mlade djevojke kroz duhovni život i duhovne vježbe odgajaju i pripremaju za daljnji život.

Katolička škola, zapravo, nije ništa drugačija od ostalih škola, osim što razrede čine samo djevojke. Profesori su većinom laici, s time da je ravnateljica časna sestra. Preko škole se organiziraju putovanja, izleti, duhovne obnove, škole u prirodi i sl., većinom kao i

u drugim školama. Ipak, ima pojedinih posebnosti ove škole koje bih rado s vama podijelila. Naši školski satovi započinju i završavaju s molitvom, nekom misli ili nekim citatom iz Biblije. Već dugi niz godina se za djevojke iz prvih razreda organizira duhovna obnova u dvorcu Lužnica. To je izvanredna prilika da se djevojke još više međusobno upoznaju i povežu. Isto tako, naši dani u školi prolaze uz veselje, radost, sreću, zafrkanciju, međusobne dogovore, rijetke svađe, izostanke ogovaranja i omalovažavanja, međusobno povjeravanje, zajedničke izlaske i slavlja rođendana te mnoštvo toga dobrog. Moja sestra Katarina također je upisala istu školu te je s istom jako zadovoljna.

Kada ideš u ovakav tip škole, načuješ se i svakakvih smiješnih komentara. Svi većinom misle kako ćemo nakon završetka škole biti časne sestre i kako smo prepobožne. Ipak,

svatko od nas vjeru sagledava na svoj način. Dok je za mene molitva i odlazak na misu nešto posebno, za druge to ne mora predstavljati baš ništa.

Mlade osobe se danas jako teško pronalaze u kršćanskom/katoličkom svijetu jer o njemu imaju iskrivljenu sliku. Kada se samo u razgovoru spomene riječ „Crkva“ ili „sv. misa“, mnogi mladi tvrde da oni za to nemaju vremena, da njima Crkva ne treba i da mise počinju prerano. Tek kad zapadnu u tešku situaciju, okreću se Crkvi i vjeri. Zašto je tome tako? Tko je kriv za to?

Mladi moji, ne bojte se doći u Crkvu i slušati riječ Božju. Djevojke, koje želite steći vrijednosno općeljudsko i vjerničko znanje, upišite katoličku školu koja je i više nego izvanredna. Ne slušajte što vam drugi pričaju, već slijedite sebe i svoje snove. Tako ćete vi biti sretni i zadovoljne te ćete znati izgraditi život kakav želite.

Mladost je najljepše doba, ali treba tu mladost znati pametno iskoristiti. Naša dužnost kao katolika je ići na nedjeljnu sv. misu i slušati Riječ Božju. Božja riječ nas na neki način i vodi kroz mladenački svijet. Jednoga dana ćemo biti majke ili očevi koji ćemo svoju djecu trebati podučavati svemu onome što su nas naučili naši roditelji, svemu onome što nas je naučila Crkva, i svemu onome što su nas naučili profesori u školi. Neka i to školsko iskustvo, pri vašem izboru, bude oplemenjeno dobrim utjecajima i kvalitetno usvojenim vrijednostima.

RAZMIŠLJANJE O NEROĐENIMA

Tekst: Mladen Krpan

„POBAČAJ JE ZLO U SEBI. NIKAKVE SOCIJALNE INDIKACIJE, NIKAKVI NAUČNI RAZLOZI NE MOGU OPRAVDATI DIREKTNOG POBAČAJA, NITI UČINITI, DA ON BUDE NEŠTO DRUGO NEGO ŠTO U ISTINU JEST, I ŠTO PRED BOGOM OSTAJE, NAIME UBOJSTVO NEVINOG ČOVJEKA. A HOTIMIČNO UBOJSTVO ČOVJEKA VAPI U NEBO ZA OSVETOM. ONO JE ODURNO I GRJEŠNO UVIJEK, A OSOBITO ONDA, AKO MU JE IZVOR OSOBNI INTERES I POHLEPNA TEŽNJA ZA STICANJEM.”

Ove riječi je blaženi kardinal Alojzije Stepinac uputio liječnicima u Hrvatskoj u pismu koje nosi nadnevak 10. siječnja, 1940. god. Ne odjekuju li te riječi danas, među nama koji se nazivamo katolicima, jednako teško, bolno, i kako kaže naš blaženik, „odurno”? Usudit ću se reći, NE! Kako? Lijepo! Ne, i gotovo! Dragi moji! Ako uporno zatvaramo oči pred tim zločinom i šutimo o njemu, znači da ga jednim dijelom i odobra-

„PRIMJEĆUJEM DA SU SVI OVI KOJI ZAGOVARAJU ABORTUS VEĆ ROĐENI!”

vamo. One liberalnije katoličke struje će se nad ovime zasigurno zgroziti i reći kako je ovo pretjerivanje i preuveličavanje. Njima usprkos i nama na znanje, donosim drugi dio pisma bl. Alojzija: „To je pitanje abortusa koji je zauzeo toliki mah u našoj domovini, da pomalo dobiva karakter pravog narodnog samoubojstva. To narodno zlo možete Vi po naravi svoga zvanja najuspješnije da pobijate. I upravo u toj činjenici opravdanje i ovaj moj apel na Vas.”

Nisu li to, braćo moja, upravo proročke riječi i slutnje? Nažalost, u većinski katoličkoj i sakramentima „opustošenoj” zemlji, mi izabiremo smrt, a ne život, okrećemo se Sotoni i

njegovim djelima, a zaboravljamo i nijećemo Tvorca života i Počelo svega živoga, Boga Oca! Prorok Izaija nam poručuje: „Može li žena zaboraviti svoje dojenče, ne imat sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću.” (Iz 49,15). Time nas Izaija, zapravo, nekako vraća i svraća na naš početak, na Boga Oca Svemogućega, Stvoritelja Neba i zemlje. Naši svećenici, sve od Stepinčevog vremena, s propovjedaonica viču protiv tog zla. Neki su, kako se čini, utihnuli, umorili se i glas im je nečujan. Možda je to samo privid ili su naša srca naša toliko otvrdnula da više nikako Riječ ne dopire do naših svijesti.

Ne možemo reći kako je krivnja oko ovoga zla kolektivna i sveopća, ali imamo svi djela u tome. Mi vjernici možemo „zaufanom”, poniznom i iskrenom molitvom mnogo toga učiniti. Sjetimo se samo onih nekoliko povorki koje je predvodio p. Marko Glogović da mole pred našim bolnicama u kojim se izvršavaju ti strašni zločini. Nije nam bilo moguće čuti kako su se oko p. Marka okupile stotine tisuća u molitvi, pokori i postu. Nije bilo udruga koje (ne)štite sve i svašta, ali život nevinog i čistog djeteta kao da nikome nije važan i bitan. U Hrvatskoj je, na nastavi vjeronauka, prikazivan film pod nazivom „Nijemi krik” koji, na izravan i iscrpan način, prikazuje čin pobačaja. Ipak, „začudo”, na negodovanje gore navedenih udruga i naših brižnih medija, 2004. god. je istoimeni film povučen iz nastave vjeronauka.

Braćo i sestre! Naša župa je živa, ali još malo. Ima i među nama toga zla, samo je naš najveći problem što ga mi ne na-

živamo pravim imenom. Zlo treba suzbiti. Naša djeca su u najvećoj opasnosti ako im šutimo o tome i ne govorimo, jer time izravno nijećemo i poričemo postojanje tog problema. Pitam se sa strahom, tko je od nas župljana spreman provesti dan na koljenima pred Presvetim Otkupiteljem u nakani za zaštitu života nerođenih? Tko je spreman mjesečno se sastati na molitveni susret za spas nerođenih? Tko je voljan stajati pred bolnicama te uz to povesti svoju djecu i javno moliti krunicu? Tko?

“TKO JE SPREMAN MJESEČNO SE SAS TATI NA MOLITVENI SUSRET ZA SPAS NERO ĐENIH? TKO JE VOLJAN STAJATI PRED BOLNICAMA TE UZ TO P VESTI SVOJU DJECU I JAVNO MOLITI KRUNICU? TKO?”

Znam da ima naših župljana koji su to činili i koji to čine. Ima nade jer Krist, naša nada, naš je Razlog i naš Život. Stoga, potičem sve one koji su voljni, krenimo u projekt sustavne molitve za nerođene. Za kraj ću reći ono što je iznio jedan pametan čovjek: „Primjećujem da su svi ovi koji zagovaraju abortus već rođeni!”

„DOK ŽIVIŠ, BUDI ŽIV” - Goethe

Tekst: Vjeran Matešić

Živim li ili spavam?

Jedno je san, a jedno je java,
Gospodine, od istine boli me
glava.

Domovina na koljenima, a ja
ne marim.

Brat u potrebi, a ja ga ne
vidim.

Susjed na ulici, a ja ga ne
pozdravim.

Žena u kući, a ja je ne volim.
Dijete na ulici, a ja ne brinem,
Gospodina svoga ja ne
priznajem...

Kuda kroči noga moja?
Kad ne marim za nikoga...
Živim li ili spavam?

Braćo moja Hrvati!
Domovinom se ponosimo.
Boga u srcu nosimo.
Bratu svom pomognimo.
Obitelj svoju volimo.
Na noge djecu postavimo.
Nerođene branimo.
Za pravедnost se borimo.
I glas svoj pustimo,
da zlo vlada ne dopustimo...

Glave k nebu dignimo,
i hrabro krenimo za Boga,
Obitelj i Domovinu!!!

OVO JE NEKA PJESMA...

Tekst: Danijel Matešić

U mojoj zemlji,
slike ljudi ispadaju iz okvira
i pokušavaju sjenu da ubace,
al mrlja dobre ljude ne dira
i na zidu slika im ostaje.

Pa i ti znaj,
kada svoju na svijetu nađeš,
ne dopusti da je drugi gaze
jer, sam vidiš puno slikara ima,
tuđe šaraju, žele snove da izraze.

Onim malima
ne možeš sliku da uzmeš,
da za svoju vrijednost plate
porez.

I kad pokušas da ih sve
rastopiš,
tek da vidiš kakve su boje,
uvijek će ih pratiti Kristova
ruka, prvi potez,
a gospoda će, nažalost, stajati
u kolima što u tamu vode.

Kome ćeš zahvaliti no
Bogu svome, jer i sam se
znaš u krletku
zatvoriti.
Pusti druge neka lete,
Bog ima plan za svako dijete.

Kao meka zemlja kraj
svakoga budi jer svaki čovjek,
znaj, u sebi bombu nosi
pa kad pukne i traži svoje
pruži mu osmjeh i
samo se udubi.

Meni je baba uvijek znala reći,
iz ponosnog srca, sinak,
život mora teći.
Umijeće života iz rada
ruku svojih traži,
a zemlja dide i Bog
tvoj nek život snaži!

ŽUPNE OBAVIJESTI

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45 te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati.

Samostan sestara karmelićanki

BSI-Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela, Ježdovac:

- sveta misa je svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 18 sati.

Kapela sv. Benedikta, Donji Stupnik:

- sveta misa je svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 18 sati

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 19:00 do 20:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 17:30-18:30 sati.

KATEHEZE ZA ODRASLE

Svakog utorka od 19:30 sati u Lučkom

MOLITVENI SUSRETI:

Molitveni susreti ZKL-a svakog trećeg utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI.

ZAJEDNICA MLADIH

Nedjeljom u 20:00 sati u samostanu karmelićanki BSI

MINISTRANTSKI SUSRET I ŽUPNI VJERONAUČ

Subotom od 10:00 sati u Lučkom.

ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Ivanovi Anđeli“ petkom od 19:15 - 20:15 sati;
- Zbor mladih „Allegro“ ponedjeljkom i petkom od 20:30 sati i nedjeljom od 18:15 - 19:00 sati;
- Župni mješoviti zbor srijedom od 19:15 - 20:45 sati;
- Zbor HKZ „MI-tamburica“ srijedom u 20:00 sati;
- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:00 sati;
- VIS „Karmel“ nedjeljom od 18:30 - 20:00 sati.

ZAHVALE

- ZAHVALA SVIMA ONIMA KOJI SVOJIM DJELOVANJEM POMAŽU U RADU ŽUPE I AKTIVNO SUDJELUJU U ŽUPNOJ ZAJEDNICI.
- POSEBNA ZAHVALA TVRTCI **KERSCHOFFSET D.O.O.**, **PODUZEĆE ZA GRAFIČKU DJELATNOST I NAKLADNIŠTVO; KOJA POMAŽE DA BRAZDA UGLEDA SVJETLO DANA.**

NADA

Tekst: Milan J. Desnica

Kad će nestat straha,
kad će prestat boli,
hoće li još duša
moći da moli?

Ili ću u tuzi
tapkati po mraku
čekajući nadu
u ludome strahu?

Ti si Kriste nada
i moje uzdanje
nemoj da mi bude
uzalud ufanje.

U milosti Tvojoj
moje je spasenje,
ne vodi me više
u novo iskušenje!

Povedi mi dušu
da se ona spasi
i u nebu s Tobom
opet da se skrasi.

*(Mihanovićeva 18,
14.3.2010. god. 5,30h)*

ČEŽNJA

Iako si sa mnom od rođenja
i sežeš u moje misli od djetinjstva
ne uspijevam doći do Tebe,
jer životom bježim sa staza
na kojima bih Tebe mogao susresti.

Je li lov na moju dušu
samo Tvoja igra,
ili uistinu želiš da Ti pripadam?
Ne dozvoli da uzaludna bude čežnja,
koju si mi usadio začecem,
jer tada ostajem i bez Tebe,
Gospodine!

Milan J. Desnica

Brazda

